

اداره مطبعه

مطبعه مطبوعه بازارى صاحب خاينه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

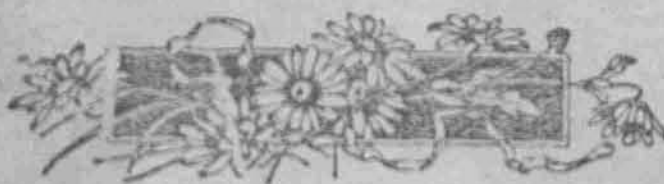
آبستوولووس د. خراسانی

'Ασ'Ολα

Τεμάται γρυσ. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΙ

ΤΗΝ στιγμήν αὐτήν, ποῦ σὰς γράφω, σὰς φαντάζομαι μὲ σκυρμένα τὰ κεφαλάκια σὰς ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία καὶ μὲ ἀνήσυχτα βλέμματα νὰ διατρέχετε τὰς σελίδας

των, διὰ νὰ ροφήσετε τὰς γνώσεις των, διὰ νὰ καταμάθετε τὰ μαθήματά σας, διὰ νὰ φανήτε εἰς τὰς ἐξετάσεις εὐπρόσωποι.

Αὐτὸ βεβαίως εἶναι ἡ φιλοδοξία σας, καὶ εἶναι φιλοδοξία δικαία καὶ εὐγενής. — Πρῶτος, πάντοτε πρῶτος!

Ἴδου τὸ σύνθημα, ἴδου ὁ ὠραῖος προορισμός, τοῦ ὁποίου τὸ δεῖον πῦρ ἐτέθη μέσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Καὶ ὁ προορισμός αὐτὸς μὴ νομίζετε, ὅτι εἶναι τελευταία ἐπινόησις. Ὁ προορισμός αὐτὸς τῶν τάσεων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀρχαιότατος. Ἐπειδὴ ἔχετε πρόχειρον τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὸν Ὅμηρον, θὰ σὰς ὑπενθύμισω ἓνα στίχον του, στίχον ἀληθινὰ ἀθάνατον, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν κλασικὴν λιτότητά του καὶ μὲ τὴν ἀφέλειαν, μὲ τὴν ὁποίαν μόνον εἰς Ὅμηρος γνωρίζει νὰ περιβάλλῃ τὰς μεγάλας ιδέας του, χαράσσει τὸ πρόγραμμα τῆς εὐγενούς ψυχῆς:

Αἶν ἀριστέων καὶ ἐπίτροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Ὁ στίχος αὐτὸς ἄς σὰς χρησιμεύσῃ ὡς φωτεινὸν σὺμβολον, πρὸς τὸ ὁποῖον νὰ κατευθύνεσθε.

Ἄλλὰ τὸ ἔχετε ἤδη καὶ δι' αὐτὸ σὰς βλέπω, σὰς φαντάζομαι μὲ τὰ κεφάλια σκυρμένα ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα εἰς τὰ δύσκολα σημεῖα τῶν μαθημάτων σας, νὰ προετοιμάζεσθε διὰ τὰς ἐξετάσεις.

Θέλετε νὰ φανήτε πρῶτοι!

Ἴδου μία εὐγενὴς φιλοδοξία, φιλοδοξία νέων, οἱ ὁποῖοι ὑπόσχονται πολλὰ διὰ τὸ μέλλον τους.

Βεβαίως καταβάλλετε κόπους ἐξαιρετικούς, περικόπτετε ὥρας ἀπὸ τὸν ὕπνον σας, ἔχετε καταργήσει ἀκόμη τὰς στιγμὰς τῆς ἀνέσεως. Αὐταὶ εἶναι αἱ δυσταὶ σας.

Μάθετε, ὅτι αἱ δυσταὶ εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ κάθε καλὸν καὶ μεγάλο ἔργον.

Μερικοὶ ἀπὸ σας, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς σας μάλιστα, μὲ τὴν διανοητικὴν κούρασιν, μὲ τὰς πνευματικὰς προσπαθείας καὶ μὲ τὴν ἀνθυγιεινὴν διαίταν, αἰσθάνονται τὸν ὄργανισμόν των καταβεβλημένον. Ὁ γράϊνον, ἀδυνατοῦν, εἶναι σχεδὸν ἐξηνητημένοι.

Καὶ σεῖς ἀκόμη ἔχετε ὑποσιτῆ κάποιαν μεταβολήν, βλέπετε, ὅτι κατεβλήθητε. Ἄλλὰ δὲν σὰς μέλει, θὰ ἔλθουν αἱ διακοπαί, θὰ ἔλθῃ ἡ εὐκτυρία τῶν παραθερισμῶν, ἡ οἰκογένειά σας θὰ μετοικήσῃ εἰς τὸν Βόσπορον ἢ εἰς τὰ νησιά καὶ πρὸ αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ τὴν ζωὴν, ποῦ σὰς προετοιμάζουν οἱ καλοὶ γονεῖς σας, ὄχι μόνον θὰ ἀνακτήσετε ἐκεῖνο, ποῦ ἔχασετε, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψετε τὸ ἐρχόμενον φθινόπωρον πειὸ πολὺ ὑγιεῖς καὶ ρωμαλέοι.

Ἄλλ' ἀρά γε, ὅλοι εἶναι εἰς τὴν θέσιν σας, ὅλοι εἶναι σὰν καὶ σὰς, ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ παραθερίσετε καὶ νὰ περιποιηθῆτε τὴν ὑγίαν σας; Ὁχι, δυστυχῶς.

Τὰ περισσότερα παιδάκια, τὰ χλωμά, τὰ ἀδύνατα, τὰ κουρασμένα, τὰ ἀτροφικά, θὰ μείνουν ἐδῶ κατὰ τὸ καλοκαίρι, μέσα εἰς τὸ ἴδιο στενόχωρον σπιτι, χωρὶς ὀξυγόνον, χωρὶς καθαρὸν ἀέρα, χωρὶς ἀνεσιν.

Καὶ θὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι των χωρὶς νὰ πάρουν τὰς δυνάμεις, ποῦ ἔχασαν, καὶ θὰ μείνουν ἀσθενικά, καχεκτικά, ἀνιαμικά, ἔτοιμα δηλαδὴ νὰ πάρουν τὴν πρώτην ἀσθένειαν, ἢ ὁποῖα θὰ τοὺς τύχῃ, καὶ τὸ ἀσθενικὸ σωματάκι των δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ παλαίσῃ.

Καὶ ὅπως εἶναι δίκαιον αὐτὰ τὰ παιδάκια, διότι εἶναι πτωχά, νὰ μὴ ἀπολαύσουν τὸν ἀέρα, τὸν ἥλιον, τὴν ἀνεσιν;

Ξεύρετε τί γίνεται εἰς τὴν Εὐρώπην;

Ἐκεῖ παρετηρήθη, ὅτι τὸ κακὸν εἶναι μεγάλο. Οἱ ἐπιστήμονες εἶδαν, ὅτι τὰ παιδιὰ χάνονται μ' αὐτὴν τὴν κακὴν διαίταν δι' αὐτὸ ἔκαμαν μίαν μεγάλην προπαγάνδαν, ἐφώναζαν, ἔγραψαν, ἐκήρυξαν, ὅτι πρέπει ἡ κοινωνία νὰ περιποιηθῇ τὴν ὑγίαν τῶν παιδιῶν αὐτῶν, πρέπει καὶ αὐτὰ νὰ ζήσουν εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα.

Ἄλλὰ χρήματα;

Εὐρέθησαν εὐεργεταί, ἐσυστήθησαν σύλλογοι, οἱ ὁποῖοι ἐμάζευσαν χρήματα, καὶ χρήματα ἀρκετά, καὶ ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἰατροῦς καὶ ἄλλους ἐπιστήμονας ἐγύρισεν ὅλα τὰ σχολεῖα. Ἐκύτταξε ποῖα παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἐξοχήν καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ πάγουν, διότι εἶναι πτωχά. Ἐσημείωσε τὰ ὀνόματά των καὶ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰς ἐξετάσεις των, ἐμαζεύθησαν ὅλα τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν εἰδικῶν παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων, ἐμβήκαν εἰς τὸν σιδηρόδρομον — ὅλα παιδιὰ — καὶ γραμμὴ διὰ τὴν ἐξοχήν.

Ἐκεῖ τὰ ἐπερίμεναν σπίτια κατηρημένα καταλλήλως, περιποίησις λιγὴ, ἀλλὰ τροφή ἀφθονὸς καὶ ὑγιεινὴ. Ἐκεῖ τὰ ὑπεδέχθη ὁ καθαρὸς ἀέρας καὶ ἡ ἀνεσιν. Ἐμείναν ἐκεῖ 1, 2, 3 μῆνας καί, ὅταν ἐπέστρεψαν, δὲν ἦσαν πλέον οὔτε χλωμά, οὔτε ἀδύνατα, οὔτε ἀρρωστημένα. Τὸ καθαρὸν αἷμα ἔτρεχε μέσα εἰς τὰς φλέβας των καὶ ἡ εὐμορφία τῆς ὑγείας ἐλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπόν των.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τῶν «σχολικῶν ἀποικιῶν» — ἔτσι τὰς λέγουν εἰς τὴν Εὐρώπην —. Ἀρά γε, δὲν πρέπει νὰ ἰδρυθοῦν σύλλογοι, νὰ εὐρεθοῦν εὐεργεταί διὰ νὰ κάμουν αὐτὴν τὴν γενναίαν πράξιν; Τὸ νὰ προσπαθῶμεν νὰ κάμωμεν καλὰ τοὺς ἀρρώστους μας, εἶναι καλόν, ἀλλὰ τὸ νὰ προσπαθῶμεν νὰ προφυλάσσωμεν τοὺς ὑγιεῖς ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια, εἶναι ἀκόμη καλλίτερον.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' Ιδιαίτερου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένην εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
τὸ ἔξωτερικὸν » » » » Φρ. 20

Δι' ἑγγράφαι προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΣΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΛΑΩΠΗ ΚΑΙ Η ΤΑΜΒΑΚΟΘΗΚΗ

Εἰς τὸ μικρὸ ἐκείνο χωριουδάκι τὰ σπίτια ἦσαν ἀραιὰ - ἀραιὰ καὶ ἀναμέσον ὑπῆρχαν κῆποι καὶ μικρὰ χωράφια. Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἑνα μεγάλο τσιφλίκι, τὸ τσιφλίκι τοῦ κυρ Σταμάτη.

Ὅλο τὸ χωριὸν ἀγαποῦσε τὸν κυρ Σταμάτη, διότι ἦτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος· ἄν καὶ ἦτο πλούσιος, δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ κακὸ σὲ κανένα.

Ἡ κυρὰ Εὐανθία, χήρα χωρική, εἶχε τὸ σπιτάκι της κοντὰ εἰς τὸ τσιφλίκι ἐκεῖνο καὶ ἔξωτος μὲ τὴν ἐργασίαν της. Ἐνα καλοκαιρινὸ ἀπόγευμα ἡ κυρὰ Εὐανθία ἐκάθητο εἰς τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της καὶ ἐκαθάριζε πατάτες· ἡ Λύγη ἢ κόρη της, ποῦ ἦτο ἕνδεκα χρόνων, ἐπλεκε κάλτσα ἐκεῖ κοντὰ καὶ ὁ Πέτρος, τὸ ἐπιταστὸς ἀγοράκινης, μ' ἕνα σκουπόξυλο στὸ χέρι ἐκυνηγοῦσε.

Ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος ὁ Πέτρος ἀπὸ τὸ παιγνίδι ἐκεῖνο. Εἶχε μαζί του τὸν Φῶξ, τὸ σκυλὶ τοῦ σπιτιοῦ, ἔκαμνε ἑνα-δύο γύρους σὰν σοβαρὸς κυνηγός, ἐσημάδνε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κανένα χαλίκι. Μπάμ! μπάμ! τὸ ἐσκότωνεν, ὁ Φῶξ ἔτρεχε καὶ τὸ ἔπαιρνε καὶ ὁ Πέτρος τὸ ἔβαζεν ἱκανοποιημένος εἰς τὴν τσέπην.

Ἀφοῦ ἐκυνήγησεν ἀρκετὰ καὶ ἐγέμισε τῆς τσέπης του ἀπὸ χαλίκια, ἐκάθησε κουρασμένος καὶ σκεπτικὸς ἐπάνω σ' ἕνα ἀναποδογυρισμένο κουβῆ καὶ ἐσκέπτετο πότε καὶ αὐτὸς θὰ γίνῃ μεγάλος, πότε θὰ ἔχη τουφεκὶ ἀληθινὸ, πότε θὰ κυνηγῆ πουλιὰ καὶ θηρία.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο αὐτὰ, ἀκούει τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἐχαιρετοῦσε μία γνωστὴ χωρική.

— Καλῶς ἤλθες, κυρὰ Καλή, τί γίνεσαι; ἔχω τόσο καιρὸ νὰ σὲ διῶ! Πῶς τὰ περνᾷς στοῦ κυρ Σταμάτη;

— Μὴ τὰ ρωτᾷς; κοκίνα Εὐανθία, δὲν δουλεύω πσιὰ στοῦ κυρ Σταμάτη μ' ἔδωξε.

— Καὶ γιατί; αὐτὸς τῆς προσάλλει ἔλεγε πῶς ἄρσες τὴν δουλειὰ σου.

— Ἄκουσε, κυρὰ Εὐανθία, τί ἔγινε: Ὁ κυρ Σταμάτης εἶχε μιὰ ἀσημένια ταμβακοθήκη. Τὴν ταμβακοθήκην αὐτὴν τὴν ἀγαποῦσε πάρα πολὺ, γιατί τὴν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν παπποῦ του, ὅπου τοῦ τὴν εἶχε δώσει ὁ αὐτοκράτορας, ὅταν ὁ παππὸς τοῦ κυρ Σταμάτη ἦταν λοχίας στὸν στρατό. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσον ἀγαποῦσε τὴν ταμβακοθήκην ἐκείνην ὁ κυρ Σταμάτης. Αἰ! λοιπόν, εἶναι ἕνας μῆνας τώρα, ποῦ ἡ ταμβακοθήκη ἐκείνη ἐχάθηκε. Ἐγὼ δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ. Ὁ Σάκας, ἕνας διεστραμμένος δούλος τοῦ κυρ Σταμάτη, μὲ κατηγοροῦσε πῶς τὴν εἶδε στὰ χέρια μου· ὁ κυρ Σταμάτης τὸν ἐπίστευσε, μοῦ εἰήτησε νὰ τοῦ δώσω πίσω τὴν ταμβακοθήκη του, ἐγὼ δὲν τὴν ἔδωσα, διότι δὲν τὴν εἶχα καὶ ἔτσι μὲ ἔδωξε.

— Καὶ τώρα πῶς ζῆς;

— Νά, μ' αὐτὸν τὸν περίεργον τρόπον: οἱ χωρικοὶ τοῦ τσιφλικιοῦ τοῦ Δήμου μοῦ ἔδωσαν μιὰ ἀλεπού, τὴν ἔχω σ' αὐτὸ ἔδω τὸ κλουβί, καὶ τὴν γυρίζω στὰ πανηγύρια καὶ τὴν δέλνω στῆς γυναῖκας καὶ στὰ παιδιά, καὶ παίρνω δεκάρες.

Καί, ἐνῶ εἶπεν αὐτὰ, ἔσκαπσε ἕνα κλουβὶ ξύλινο, ποῦ τὸ εἶχε σκεπασμένο μ' ἕνα σάλι, καὶ ἐφάνη πίσω ἀπὸ τὰς κινκίδας τοῦ μιὰ ἀλεπού μὲ ζεηρὰ μάτια.

Ἡ Λύγη καὶ ὁ Πέτρος ἐκύτταζαν περίεργα τὸ ζῖφον καί, ὅταν ἡ μητέρα των μαζί μὲ τὴν κυρὰ Καλή, ἐμβῆκαν σπιτι μὴ στιγμῇ, τὰ δύο μικρὰ ἤρχισαν νὰ συνεννοοῦνται.

— Τί λές; ἀνοίγουμε λιγάκι τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ γιὰ νὰ ἰδοῦμε καλλίτερα τὴν ἀλεπού;

— Ναί, μὰ πρόσσε μὴ μᾶς φύγῃ.

— Ὅχι καὶ σὺ, δὲν θὰ τὸ ἀνοίξω πολὺ. Νὰ ἔτσι λιγάκι-λιγάκι.

Τὸ λιγάκι ὅμως ἦτο ἀρκετὸ διὰ τὴν ἀλεπού, ἡ ὁποία ἤδρε τὴν εὐκαιρίαν καὶ μ' ἕνα τῆς κήδημα ἐδρέθη ἔξω.

Τὰ παιδιά ἐτρόμαζαν. Ἄν ἐπερίμεναν, ποῦ θὰ τοὺς ἐφενγε ποτὲ ἡ ἀλεπού. Ἐλυπήθησαν καὶ μετενόησαν διὰ τὸ λάθος, ποῦ ἔκαμαν· ἐφοβοῦντο τὴν μητέρα τους, ἡ ὁποία θὰ τὰ ἐτιμωροῦσε, ἐλυποῦντο τὴν κυρὰ Καλή, ποῦ ἔχανε μαζί μὲ τὴν ἀλεπού καὶ τὸ ψωμί της.

Τί νὰ κάμουν;

ἤρχισαν νὰ τὴν κυνηγοῦν. Δεξιά ἢ Ἀγῆ, ἀριστερὰ ὁ Πέτρος μὲ τὸ σκουπόξυλο ἐκυνηγοῦσαν τὴν ἀλεπού, ἡ ὁποία, ἂν καὶ εἶχε μονδιασμένα τὰ πόδια της ἀπὸ τὸ μακρὸ φυλάκισμα, μ' ὅλα ταῦτα ἔτρεχε τόσον, ὥστε νὰ μὴ τὴν προφθάνουν τὰ παιδιά.

Ἐτρεξαν πολὺ, ἐπέρασεν κάμποσο δρόμο καὶ ἑνα-δύο χωράφια ἀκόμη. Ἐφθάσαν ἐμπρὸς εἰς τὸ τσιφλίκι τοῦ κυρ Σταμάτη. Ἡ θύρα τῆς μεγάλης αἰλῆς ἦτο ἀνοικτὴ, ὁ κυρ Σταμάτης καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τρεῖς δούλοι του μαζί μὲ τὸν Σάκα ἐργάζοντο εἰς τὴν αἰλὴν.

Ἡ ἀλεπού εἶδε τὴν πόρτα ἀνοικτὴ καὶ ὄρμησε μέσα. Οἱ πειτινοί, ἡ ὄρνιθες καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐτρόμαζαν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀνέλιπτον ἐπισκέπτην, ὁ ὁποῖος ἐμβῆκε πολὺ βιαστικὸς μέσα εἰς τὴν αἰλὴν, νομίζοντας πῶς θὰ σαθῆ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν μικρῶν κυνηγῶν του. Μὰ δὲν ἐπέτυχε. Ἐδρέθη ἡ ἀλεπού

κλεισμένη, τὴν ἐκυνηγοῦσαν ἀπὸ πίσω τὰ παιδιά, ἐμπρὸς δὲν εὗρισκε τρόπο νὰ φύγῃ. Ἄγριεψε.

Ἐμπρὸς τῆς ἦτο ὁ Σάκας, ποῦ μὲ ἕνα ξύλο προσπειλοῦσε νὰ τὴν κυλήσῃ. Ἡ ἀλεπού δὲν χάνει καιρὸ, ὄρμη καὶ ἐπάνω του καὶ τὸν δαγκάνει δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ, εἰς τὸ πλευρὸ. Ὁ Σάκας ἄρσισε νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο, ἡ ἀλεπού ἔρχισε τὸ ρουχὶ τοῦ καὶ τὰ δόντια της ἐφθασαν τὸ κρέας. Μὰ ἔξαφνα πάψ, καὶ ἀφῆται ἀπὸ τὸ σχισμένον ρουχο τοῦ Σάκα· τί τρέχει; τί εἶναι;

Ἦτο ἡ ἀσημένια ταμβακοθήκη τοῦ κυρ Σταμάτη, ποῦ εἶχε κλέψει ὁ Σάκας καὶ τὴν ἐρύλαζε κατόπιν στὴν μέση του.

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ κυρ Σταμάτη, ποῦ ἤδρε τὴν ἀγαπημένην ταμβακοθήκην του, μὰ φαντάζεσθε καὶ τὴν λύπην του, ὅταν συλλογίσθηκε πῶς ἀδίκῃ ἔδωξε τὴν κυρὰ Καλή, νομίζοντας, ποῦ αὐτὴ εἶναι ἡ κλέφτρα.

Ἐτιμώρησε τὸν Σάκα καὶ εἶπε στὴν γυναῖκά του:

— Κόττα νὰ εἶρη; τὴν κυρὰ Καλή καὶ εἰπέ της νὰ ἔλθῃ σὲ μᾶς· θὰ τὴν ζητήσω συγγνώμην καὶ θὰ τὴν πάρω στὴν δουλειὰ μας· χωρὶς νὰ θέλω τὴν ἀδίκησα!

Τὰ παιδιά, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λύγη, εἶχαν φθάσει ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν αἰλὴν, εἶδαν καὶ ἤκουσαν ὅλα, ἔτρεξαν τότε πίσω στὸ σπιτι των μὲ χαρὰν.

— Τί μοῦ κάματε τὴν ἀλεπού; ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Καλή· ἀνοίξτε τὸ κλουβὶ καὶ σὰς ἐφυγε, αἱ!

— Ναί, κυρὰ Καλή, ἀπήντησαν· ἂ ἀδελφάκια· σοῦ ἔχασαμεν τὴν ἀλεπού, μὰ σοῦ ἠῶραμεν τὴν ὑπόληψίν σου καὶ τὴν θέσιν, ποῦ εἶχες χάσει.

Καὶ μὲ χαρὰ διηγῆθησαν εἰς τὴν μητέρα τους καὶ τὴν κυρὰ Καλή τί συνέβη.

(J. Peltier)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΗΝΟΣ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Σὺν νὰ σιῶγραφεν ἡ μοῖρα
ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλῆα,
κόκκινη φορεῖς πορφύρα
δοξασμένον βασιλιά.

Καὶ σιῶς κάμποσε βασιλεύεις,
ζῆς ἐλεύθερη ζωῆ.

καὶ περήφανη σαλεύεις
στοῦ ζεφύρου τὴν ἀνοῆ.

Ἐχεις λουλουδάκια χίλια
ποθητὴ σου συντροφιά,
καὶ φθοροῦν τὰ χαμομήλια
τὴν ὁροσάτη σου ὠμορφιά.

Στὴν θωριά σου λαμπυρίζει,
γέγγει ὁ ἥλιος πικρὸ πολὺ,
μίλισσα σὲ τριγυρίζει,
πιταλοῦδα σὲ φιλεῖ.

Καὶ τὰ χόρτα, ποῦ φτερώνουν
γέρον - γέρον σου ἀλλοτιὰ,
πράσινο χαλὶ σοῦ στρώνουν
νὰ παῖξες καμαρωτιὰ.

Παπαρούνα καλομοῖρα,
μὲ τὰ μαῦρά σου μαλλιά,
κόκκινη φορεῖς πορφύρα
δοξασμένον βασιλιά.

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Έκ του Γαλλικού)

συνέχεια από σελ. 227

— Είναι για το συμφέρον και για το μέλλον μας, τοσ είπε.

— Σύμφωνα, απήντησεν ο Δόνιφαν, αλλά πρέπει και της κονσέρβας μας να φυλάξωμεν. Θα μετανοήσωμεν αν της φάγωμεν γρήγορα και μάλιστα αν είμεθα υποχρεωμένοι να μείνωμεν διαρκώς εις αυτήν την νήσον, χωρίς να μπορούμεν να την αφήσωμεν.

— Να αφήσωμεν την νήσον; είπεν ο Γόρδων, ώστε νομίζεις, ότι είμεθα Ικανοί να ναυαγήσωμεν πλοιον, που μπορεί να πλεύση εις την θάλασσαν;

— Και διατί όχι, Γόρδων, αν πραγματικώς εδρίσκειται ξηρά έδω κοντά;... Έν πάση περιπτώσει, δεν έχω όρεξιν να πεθάνω έδω σάν τον συμπατριώτην του Μπριάν.

— Έστω, απήντησεν ο Γόρδων, πριν σκεφθώμεν πως θα φύγωμεν, ας συνειθίσωμεν εις την ιδέαν, ότι θα είμεθα υποχρεωμένοι να ζήσωμεν έδω χρόνια.

— Θαυμάσια, καλέ μου Γόρδων! έφώναξεν ο Δόνιφαν, φαίνεται, ότι θα έχης την όρεξιν να ιδρύσης έδω αποικίαν.

— Βεβαίως, αν δεν είναι δυνατόν να κάμωμεν άλλεως.

— Αι, Γόρδων, δεν πιστεύω, ότι θα εύρης πολλούς όπαδούς εις την ιδέαν σου, οδτε τον φίλον σου Μπριάν!

— Θα εύρωμεν άλλην περίστασιν να συζητήσωμεν αυτό, απήντησεν ο Γόρδων, και εσον δια τον Μπριάν, πρέπει να σοσ είπω, Δόνιφαν, ότι τον άδικεις. Είναι καλός σύντροφος, ο όποιος έδειξε πολλά σημεία άφοσιώσεως.

— Πως όχι, Γόρδων; παρετήρησεν ο Δόνιφαν με όφρος περιφρονητικόν, ο Μπριάν έχει όλα τα προτερήματα... είναι σωστός ήρωσ...

— Όχι, Δόνιφαν, έχει και αυτός τα έλαττώματά του, καθώς ελοι μας, αλλά τα αισθήματά σου, που έχεις προς αυτόν, είμπορεί να φέρουν κάποιον χωρισμόν, ο όποιος θα ήμπορούσε να έχη άσχημον αποτέλεσμα εις την κατάστασιν που εύρισκόμεθα. Τον Μπριάν τον εκτιμούσιν ελοι...

— Ω! ελοι!

— Η τουλάχιστον οι περισσότεροι σύντροφοί μας. Δεν καταλαμβάνω γιατί ο Βίλκοξ, ο Κρόσ, ο Βέμπ και σὺ δεν θέλετε να ακούσατε τίποτε απ' αυτόν. Σοσ τα λέγω αυτά, διότι ήλθεν ή όμιλία, Δόνιφαν, και πιστεύω, ότι θα σκεφθής...

— Έχω σκεφθῆ, Γόρδων, απήντησεν ο Δόνιφαν.

Ο Γόρδων ένόησεν, ότι το υπερήφανον εκείνο παιδί δεν ήτο δια να παίρνη συμβουλάς, πράγμα, το όποιον τον έλυποσε, διότι προέβλεπε σοβαρούς κινδύνους δια το μέλλον.

Το ξεφόρτωμα της σκεβίας διήρκεσε τρεις

ημέρας, δεν έμενε δέ, παρά να διαλύσουν την σχεδίαν και τα ξύλα, και τα σανίδια της να τα χρησιμοποιήσουν μέσα εις το σπήλαιον.

Δυστυχώς όλα εκείνα τα ύλικά δεν έχωρεσαν εις αυτό και δεν κατώρθωνον να μεγαλώσουν το σπήλαιον, θα ήσαν υποχρεωμένοι να κατασκευάσουν ένα παράπηγμα, κάτω από το όποιον θα έβαζαν τα μεγάλα κιβώτια και τα δέματα.

Έν τῷ μεταξύ όλ' αυτά έτοποθετήθησαν κοντά εις τον βράχον του σπηλαίου και έσκεπάσθησαν με τα άδιάδροχα πανιά του καραβιού.

Την 13 του μηνός ο Βάξτερ, ο Μπριάν και ο Μόχο, ανέλαβον να στήσουν το μεγάλο τζάκι του Σλοϋγκι μέσα εις το σπήλαιον. Αφού το έφεραν εκεί, το έτοποθέτησαν κοντά εις το άνοιγμα, δια να είμπορη να λειτουργῆ καλλίτερα, χωρίς να ένοχλη.

Όσον δια τον σωλήνα, ο όποιος θα έφερε έξω τον καπνόν, ή τοποθέτησιν του έφερε μερικὰς δυσκολίας εις τα παιδιά.

Επειδή όμως ο βράχος ήτο από μαλακή πέτρα, ο Βάξτερ κατώρθωσε να κάμη μιὰ τρύπα, από την όποιαν έπέρασε τον σωλήνα της καπνοδόχου. Το άπόγευμα, όταν ο νκυτόπαις άναψε το τζάκι, είδε με χαράν του, ότι έλειτούργει πολὺ καλά. Και εις τον άσχημον, λοιπόν, κειρόν το ψήσιμο των φαγητών ήτο εξησπλισμένον.

Κατά την έπομένην εβδομάδα, ο Δόνιφαν, ο Βέμπ, ο Βίλκοξ και ο Κρόσ, μαζί με τους όποιους έπήγαν ο Κερνέτ και ο Σερβής, έκαμαν μιάν μεγάλην κυνηγετικὴν εκδρομήν. Μίαν ήμέραν έφθασαν κάτω από της όξυές του δάσους, εις άπόστασιν ήμισσοσ μιλίου από το σπήλαιον, προς το μέρος της λίμνης. Εις μερικά μέρη εύρον πραγματικώς σημεία έργασίας, την όποιαν εξαπαντος είχαν κάμη χέρια ανθρώπινα.

Ήσαν χανδάκια, σκαμμένα εις την γην και σκεπασμένα από πλέγμα κλαδιών. Τα χανδάκια αυτά ήσαν άρχετὰ βαθειά, ώστε τα ζῷα, που θα έπιπταν εκεί μέσα, να μὴ είμποροῦν να έδγουν. Αλλ' ή κατάστασις, εις την όποιαν εύρισκοντο τα χανδάκια εκείνα, έφανέρωνεν, ότι ήσαν καμωμένα από πολὺν καιρόν και μάλιστα εις ένα εξ αυτών υπήρχεν ο σκελετός ζῷου, το όποιον όμως τα παιδιά δεν εκατάλαβαν τί ήτο.

— Έν πάση περιπτώσει, αυτός έδω ο σκελετός είναι μεγάλου ζῷου, είπεν ο Βίλκοξ, ο όποιος είχε γλυστρήσει εις το βάθος του χανδακιού και είχε πιάσει μερικά κόκκαλα, άσπρα πλέον από τον καιρόν.

— Και είναι ζῷον τετράποδον, προσέθεσεν ο Βέμπ, διότι βλέπω τέσσαρα κόκκαλα ποδιών.

— Καλά έκαμες και μάς τώπες, γιατί έδω ήμπορούσε να είχε ζῷα με πάντε πόδια! απήντησεν ο Σερβής ειρωνικώς.

— Όλο άστεϊεύεσαι, Σερβή! είπεν ο Κρόσ.

— Μπα! και μήπως είναι άπηγορευμένον να γελά κανείς; παρετήρησεν ο Κερνέτ.

— Το μόνον βέβαιον είναι, ότι το ζῷον αυτό ήτο πολὺ ρωμαλαίον. Κυττάξατε τον έγκον της κεφαλής του και την σιαγόνα του! έχει άκόμη και άγκύστρια, είπεν ο Δόνιφαν, εξετάζων τα κόκκαλα. Ας γελά τώρα ο Σερβής, αφού αυτό τον εύχαριστεί,

αλλά νομίζω, που αν το ζῷον αυτό ήτο ζωντανό, ο φίλος δεν θα είχε διάθεσιν να γελάση.

— Πολὺ εὐμορφα! έφώναξεν ο Κρόσ, ο όποιος πάντοτε εύρισκεν έξυπνα τα λόγια του εξαδέλφου του.

— Έχεις, λοιπόν, την ιδέαν, ότι είναι ζῷον σαρκοδόρον; ήρώτησεν ο Βέμπ τον Δόνιφαν.

— Ός προς αυτό δεν άμφιβάλλω!

— Ένας λέων, άρά γε; μία τίγρις;... ήρώτησεν ο Κρόσ, ο όποιος έφαίνετο άνησυχος.

— Αν δεν είναι τίγρις ή λέων, θα είναι εξαπαντος λαγουάρος ή κουγουάρος.

— Πρέπει, λοιπόν, να προσέχωμεν, είπεν ο Βέμπ.

— Και να μὴ βγαίνωμεν πολὺ μακριά, προσέθεσεν ο Βίλκοξ.

— Τ' άκουσες, Φάν; είπεν ο Σερβής, άποτεινόμενος εις τον σκύλον, είναι έδω μεγάλα ζῷα!

Ο Φάν απήντησε με ένα φαιδρὸν γαύγισμα, το όποιον οὐδεμίαν έφανέρωνεν άνησυχίαν.

Οι μικροί κυνηγοί άπεφάσισαν τότε να επιστρέψουν εις το σπήλαιον.

— Έχω μιάν ιδέαν, είπεν ο Βίλκοξ, άρά γε, δεν θα ήτο καλόν να ξανασκεπάσωμεν αυτό το χανδάκι με καινούργια κλαδιά; Ίσως κάποιος ζῷον πιασθῆ έδω μέσα.

— Όπως θέλεις, Βίλκοξ, απήντησεν ο Δόνιφαν, αν και προτιμῶ να σκοτόνω ελεύθερα ζῷα, παρά να τα δολοφονῶ πιασμένα μέσα στο χανδάκι.

Ο Δόνιφαν είπεν αυτά, διότι είχε ψυχὴν κυνηγοῦ και άθλητοῦ, αλλά ο Βίλκοξ, με την φυσικὴν κλίσιν του να στήνη παγίδας, έφαίνετο πειὸ πρακτικὸς από τον Δόνιφαν.

Δι' αυτό έσπευσαν να εκτελέσουν την ιδέαν εκείνην. Οι σύντροφοί του τον έβοήθησαν να κόψουν κλαδιά από τα γειτονικά δένδρα και, αφού έγινεν αυτό, τα πειὸ μακριά κλαδιά έτοποθετήθησαν από την μιάν άκραν του χανδακιού εως εις την άλλην και τα φύλλα των εκτέπησαν όλως διόλου το άνοιγμα.

Η παγίς εκείνη ήτο βέβαια πολὺ απλή και πολὺ στοιχειώδης, αλλά τοιαύτας μεταχειρίζονται εις τα μέρη εκείνα της Αμερικῆς οι Ιθαγενείς κάτοικοί των και επιτυγχάνουν.

Δια να άναγνωρίσουν το μέρος, όπου ήτο το σκεπασμένο εκείνο χανδάκι, ο Βίλκοξ έκαμε μερικά σημάδια εις τους κορμούς των δένδρων, που ήσαν εις τον δρόμον τους, και έτσι επέστρεψαν εις το σπήλαιον.

Τα κυνήγια, εν τούτοις, είχαν πάντοτε καλόν αποτέλεσμα. Τα πουλιά ήσαν άφθονα, επίσης δὲ και μερικά τετράποδα θηράματα του είδους των ελάφων.

Ο Δόνιφαν ήμπόρεσε να φονεύση μερικά από τα ζῷα εκείνα, αλλ' επειδή ήτο δύσκολον να τα πλησιάση, δια τουτο έξωδεύετο πολὺ μακροῦτι και μολοδι, πράγμα, δια το όποιον έκαμε παρατήρησιν ο Γόρδων.

(άκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σαλενκίας

κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,

διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Ὅποια τύφλωσις παρὰ τοῖς ἀνθρώποις! Ἡ τύφλωσις ὅμως αὕτη ἐμφανίζεται ἰδίᾳ κωμικοτραγικῇ τότε, ὅταν τις ψέγη τινὰ δι' ἑλλείψεις καὶ ἀδυναμίας, τῶν ὁποίων εἶναι πλήρης αὐτὸς ὁ ἴδιος. Οὕτως ἤκουσα πολλάκις ἀδελφούς ἱεροκήρυκας νὰ σκόπτωσι μετρίους διδασκάλους, νὰ περιπαίζωσι ὁμοίους συναδέλφους αὐτῶν, ἰδιαίτατα ὅμως ἀνηθικούς ἠθικολόγους καὶ ἀδελφούς παιδαγωγούς νὰ ὀνειδίζωσι ἑμοίους αὐτοῖς.

Τί νὰ εἶπῃ τις ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ; Ὅσάκις μοι παρουσιάσθη τοιοῦτό τι, ἀρχομαι νὰ ἀμφιβάλω περὶ ἑαυτοῦ. Δὲν κάμνεις, ἀρὰ γε, σκέπτομαι, καὶ σὺ τὸ ἴδιον; Δὲν περιπαίζεις καὶ σὺ τὰ ἰδιά σου ἐλαττώματα παρὰ τοῖς ἄλλοις; Δὲν εἶσαι — διότι καὶ τοῦτό μοι συνέβη — δὲν εἶσαι σὺ ὁ μογιλάος, ὅστις τ' αὐλλῶν ἐκφράζεις τὴν λύπην σου, ὅτι ὁ ἄλλος τόσο ἀξιόλογος κ. Χ. ὀμιλῶν τραυλίζει;

Ἐν τῇ ποικίλῃ τῶν γνωμῶν περὶ τῶν ἄλλων, τίς εἶναι ἀπηλλαγμένος τοιούτων γελοιοτήτων; Ἐκεῖνος ἐν μέρει, ὅστις ἐν ᾧ σημείῳ τοῦλάχιστον περιπαίζει τοὺς ἄλλους, γινώσκει, ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἀνώτερος ἐμπαιγμοῦ κατὰ τὴν ἀναντίλεκτον κρίσιν τῶν ἐπαϊόντων, ἀλλ' ἰδιαίτατα ἐκεῖνος, ὅστις ἀπέχει πάσης κατὰ τῶν ἄλλων προσβολῆς. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι δυσχερὲς ἐν κόσμῳ ἀλῆρει μωρῶν καὶ μωρίας.

Εἶναι βεβαίως γνωστὸν τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ἥκιστα δύναται νὰ ἀνεχθῇ παρὰ τρίτου τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἑλλείψεις. «Ἀλλὰ πρὸς ἑαυτὸν εἶμι πάντοτε πλήρης συγγνώμης», λέγει ὁ Μαΐνιος. Πότερον εἶναι χεῖρον, νὰ συγχωρῇ τις ἑαυτὸν, ἢ νὰ μὴ γνωρίζῃ ἑαυτὸν διόλου;

Θεὸ μου, δὸς ἡμῖν αὐτογνωσίαν καὶ ταπεινώσιν! Ὅδῃγησον ἡμᾶς ἐκ τοῦ σκοτίου εἰς τὸ φῶς, ἐκ τῆς εἰρωνείας εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἐκ τῶν φαινομένων εἰς τὴν οὐσίαν. Καὶ ἂν ἡ καθοδήγησις αὕτη ἀνάγκη νὰ εἶναι σκληρὰ καὶ ἂν ἡ ἀκτίς τῆς αὐτογνωσίας ἤθελεν εἶναι καυστική, καὶ τότε μὴ παραλίπῃς νὰ πέμψῃς αὕτην πρὸς ἡμᾶς.

ΤΑ ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ

Ὁ βίος εἶναι πλήρης φροντίδων, ἀγωνιῶν, ἀποριῶν, αἰτινες νῦν μὲν ἀπασχολοῦσι τὸν ἄνθρωπον ἐξ ὀλοκλήρου, μετ' ὀλίγον δὲ λησιμονοῦνται, ἢ, καὶ ἂν ἐπανέρχωνται εἰς τὴν μνήμην, παρουσιάζονται ὡς μηδαμινὰ καὶ ἀνάξια ἰδιαίτερης προσοχῆς. Τότε ἀπορεῖ τις καὶ ἐρωτᾷ: πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἀπασχολῆσθαι καὶ σὲ ἐπὶ τοσοῦτον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο;

Ἄλλ' ὁ βίος ἀκριβῶς εἶναι διαρκῆς ἔντασις καὶ χαλάρωσις τῆς προσοχῆς καὶ τῆς φροντίδος, ὡς ἐν τῇ φύσει ἢ ὀργανικῇ ζωῇ ἀποτελεῖται ἐκ διηνεκοῦς φθορᾶς καὶ ἀναπλάσεως τῶν ἀνθρωπίνων ὀργάνων καὶ ἰσθῶν. Ὁ ἄμεσος ἄρα σκοπὸς τῶν ἐπιπολαίων ἐκείνων διεγέρσεων, εἶναι ἡ διατήρησις τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἄλλ' ὅταν τις ἐρευνᾷ σειρὰν ὄλων τοιούτων περιστάσεων, δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἰδέας πόσον μηδαμινὰ εἶναι τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου! Πῶς καταντῶσιν ἀσήμαντα τόσα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο σπουδαῖα, γελοῖα τόσα, τὰ ὁποῖα ἐλογίζοντο σοβαρώτατα! Πῶς πρόσωπα καὶ πράγματα ἐξηφανίσθησαν, πῶς πολλαὶ ἐνάρξεις ἔμειναν ἄνευ συνεχείας, πολλαὶ προπαρασκευαὶ δὲν ἐξετελέσθησαν! Ὁ βίος εἶναι ὄνειρον ἐγρηγορότων.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνέχει πολλὴν παραμυθίαν. Φαίνεται τι εἰς σὲ σκληρόν; μὴ λησμονεῖ πόσον μετ' ὀλίγον δύναται νὰ σοι ἀποβῇ ἀδιάφορον ἢ νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τῆς μνήμης σου. Ἄλλοτε κάλιν ἐνθυμοῦ τὸ λεχθὲν εἰσὼς ποτὲ καὶ τοῦτο ἀποβῇ εὐχάριστος ἀνάμνησις.

Φρόντιζε μόνον νὰ μὴ ἐπεκταίνῃς τὴν ἰδέαν ταύτην ὑπὲρ τὸ δέον. Καὶ τὸ ἀσήμαντον φαινόμενον ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους, εἶναι μέρος ἐνὸς ὄλου, παράγωγον τῆς ἐνεστώσης καὶ τῆς μελλούσης ἐπαρξέως σου. Ἰδιαίτερος ἐν τῇ ἠθικῇ τῶν ὄντων τάξις οὐδὲν εἶναι ἀσήμαντον, ἥσον καὶ ἂν φαίνεται τοιοῦτο εἰς τὸ πνεῦμά σου. Ἐν αὐτῇ τὰ πάντα εἶναι σπουδαῖα, διότι ἡ σειρά τῶν ἐπὶ μέρους ἀποτελεῖ συνεχῆ ὄλον, ἐν τῇ συνεχείᾳ τοῦ ὁποίου καὶ τῷ πέρατι οὐδὲν παρουσιάζεται μηδαμινώτερον ἢ ὁ εὐγενὴς ἢ ὁ χυδαῖος ἢ, μάλιστα πάντων, ὁ κακὸς ἄνθρωπος.

ΕΙΣ ΣΒΘΣ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδα 229)

Καὶ τώρα, ἐμπρός, πολύτιμη ζωγραφία μου. Πρῶτο-πρῶτο ἤραστο τὸ γαϊδουράκι, τὸ ἅγιο αὐτὸ ζῷον. Τὸ ὄνομά του, μὲ μεγάλο κεφαλαῖο, μ' ἐμάνθανε τὸ γράμμα Ο (ὄνος). Τὸ βῶδι μ' ἐπληροφόρουσε γιὰ τὸ Β, ἢ πάγια μὲ εἰσήγαγε εἰς τὸ Ν (νῆσσα), ὁ κούρκος εἰς τὸ Γ (γάλλος). Καὶ ἔτσι καὶ γιὰ τὰ λοιπὰ. Μερικὰ τμήματα, εἶν' ἀλήθεια, παρέμειναν σκοτεινὰ. Ἦμην ἐφεκτικὸς μὲ τὸν Ἰσποπόταμο, τὸ καμίχι, τὸν ζέβουν, ποῦ ἤξιουν νὰ μὲ κάμουν νὰ προσφέρω τὸ Ι, τὸ Κ καὶ τὸ Ζ. Αὐτὰ τὰ ξένα ζῷα, ποῦ δὲν προσέδιδαν εἰς τὴν ἀφηρημένην τοῦ γράμματος ἐννοίαν τὸ κῆρος γνωστῆς ἀληθείας, μ' ἔκαμαν νὰ ταλαιπωρῶντο γιὰ ὀλίγον καιρὸν ἐπὶ τῶν δυστρόπων αὐτῶν γραμμάτων.

Δὲν ἐπέιραζεν ὅμως μὲ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ πατέρα εἰς τὰς δυσκολωτέρας περιστάσεις, αἱ πρόοδοι ὑπῆρξαν ταχέαι εἰς βαθμόν, ὅστε εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἠμποροῦσα νὰ φυλλομετρῶ ἐπωφελῶς τὸ βιβλιαράκι μὲ τὸ περιστέρι, ἀνιτάληπτο ἕως ἐκείνη τὴν στιγμήν. Ἐμνήσθην, ἤξευρα πειὰ νὰ συλλαβίσω. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν μαγευμένοι. Ἡ μυστικὴ εἰκὼν, θέασά με εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὰ ζῷα, συν-

ἔπιπτε μὲ τὰ ἐνστικτὰ μου. Ἐὰν τὸ ζῷον δὲν ἐτήρησεν ἀπέναντί μου τὰς ὑποσχέσεις του, τοῦ χρεωστωῦ, τοῦλάχιστον, ὅτι μ' ἔμαθε νὰ διαβάω. Καὶ μὲ ἄλλο μέσον θὰ ἔφθανα ἀφεύκτως εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα. Ἄλλ' ὄχι μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα καὶ εὐχαρίστησι. Ζήτησ' ἄγε τὸ ζῷον! Μιὰ δευτέρα φορά ἡ τύχη μὲ συνέτριψε ὡς ἀμοιβὴν τῶν προσόδων μου, μὲ χάριζον τοὺς μύθους τοῦ La Fontaine, βιβλίον εἰκοσάλεπτο, πλούσιο εἰς εἰκόνας, μικρὰς μὲν εἶν' ἀλήθεια, πολὺ ἀτελεῖς, ἀλλὰ χαριτωμένους. Ἐκεῖ εὗρισκω τὸν κόρακα, τὴν ἀλεπού, τὸ λύκο, τὴν καρακάξα, τὸν βάτραχο, τὸ κουνελάκι, τὸν σκύλο, τὴν γάτα, ὅλα γνωστὰ μου πρόσωπα. Ἄ! τί θαυμάσιο βιβλίον! τόσο σύμφωνο μὲ τὰ γούστα μου καί, παρ' ὅλας τὰς ἀτελεῖς παραστάσεις του, βιβλίον, ὅπου τὸ ζῷον ἐνεργεῖ, ὀμιλεῖ. Ἄλλ' ὅσο γὰρ νὰ ἐννοήσω ὅ,τι λέγεται ἐκεῖ μέσα, αὐτὸ εἶν' ἄλλο ζήτημα. Ἐμπρός ὅμως, ἀγόρι μου, ταίριαζε τὰς συλλαβίας, ποῦ δὲν ἐκφράζον γιὰ σὲ ἀκόμη τίποτε ἀργότερα θὰ σοῦ ὀμιλήσω καὶ ὁ La Fontaine θὰ παρεμμένη γιὰ πάντα φίλος σου.

Εἶμαι δέκα χρόνων καὶ εὗρισκομαι εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Rodoz. Αἱ ὑπηρεσίαι μου ὡς ἀναγνώστου εἰς τὸν ναύσκον τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ αὐτοῦ καθιδρύματος μὲ ἐπιτρέπουν νὰ φοιτήσω ὡς ἐξωτερικὸς δωρεάν. Εἶμεθα τέσσαρες μὲ ἄσπρο φελόνι μὲ κάλυμμα καὶ ῥάσο κόκκινο. Εἶμαι ὁ τέταρτος καὶ αὐτὸ εἶν' ὄλο, διότι δὲν κατόρθωσα ποτὲ νὰ μάθω ἀκριβῶς πότε πρέπει νὰ κινῶ τὸ κουνελάκι καὶ νὰ μετακινήσω τὸ λειτουργικὸ βιβλίον. Τρόμος μὲ πιάνει, ὅταν δύο ἀπὸ δὴ καὶ δύο ἀπὸ καὶ συνηχόμεθα μὲ μετανοίας σὲ τὸ μέσον τοῦ χοροῦ διὰ νὰ ψάλλωμεν εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας.

Ἄς τὸ ὀμολογήσω, ἄφρονος ἀπὸ συγκίνησιν, ἄφηνά τοὺς ἄλλους νὰ ψάλλουν.

Ἄλλ' ὅμως μ' ἐπήρην ἀπὸ καλὸ μάτι, διότι εἰς τὴν τάξιν ἔβγαίνα ἄσπροπρόσωπος εἰς τὰ θέματα καὶ τὴν ἑλληνικὴν καὶ λατινικὴν μετάφρασι. Εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸ τὸ λατινίζον καὶ ἑλληνίζον ἐγένετο λόγος περὶ Πρώτου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀλβανῶν καὶ τῶν υἱῶν του, Νουμήτορος καὶ Ἀμουλίου. Ὁμιλοῦσα περὶ Κυναιγίρου, μὲ τὰς ἰσχυρὰς σιαγόνους, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ τοῦ ἀπεκόπησαν οἱ δύο βραχίονες κατὰ τὴν μάχην, ἐδάγκανε ἀκόμη καὶ ἐκρατοῦσε μὲ τὰ δόντια μία περσικὴ τριήρη. Ἐσυναντούσαμε τὸν φοίνικα Καϊρμον, ὁ ὁποῖος ἐσπείρε τὰ δόντια του ὡς ἂν κουκιά καὶ ἐσύναζεν ἀπὸ τὴν σπορά του στρατὸ ἀπὸ μισθάρους, ποῦ ἀλητοκτονοῦντο ἐφύσον ἔβγαίναν ἀπὸ τὴν γῆν. Μόνος ἐπέζησε ἀπὸ τὴν φοινικὴν συμπλοκὴν ἕνας σκληροτραχὴλος γόνος φαίνεται τοῦ τελευταίου μεγάλου τραπέζιτου δοντιοῦ.

Ἄν μ' ὀμιλοῦσαν γιὰ τὰ ἐν τῇ σελήνῃ γεγονότα, δὲν θὰ ἤμουν περισσώτερον ἐμβρόντητος. Ἐξεδικούμην μὲ τὸ ζῷον, ποῦ πολὺ ἀπέχθη νὰ ἔχῃ μὲς εἰς τὴν φαντασμαγορίαν αὐτὴν τῶν ἡρώων καὶ ἡμιθέων.

(ἀκολουθεῖ)

NCEMH A. ΣΩΦΟΥ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τώρα, ποῦ αἱ ἐξετάσεις θὰ φέρουν παύσεις τῶν μαθημάτων καὶ θὰ ἀποχαιρετήσετε, μικροὶ μου φίλοι, δι’ ὀλίγους μῆνας τὰ σχολικὰ θρανία, νέα σὰς ἐπιβάλλονται καθήκοντα, ἴσως κατὰ τὸ φαινόμενον ἐλαφρότερα τῶν μαθημάτων, κατὰ τὸν σκοπὸν ὅμως ὑψηλότερα καὶ ὠφελιμώτερα. Ἄς ἐξετάσωμεν μαζί, παιδιὰ μου, τὰ καθήκοντα αὐτά, διὰ νὰ μάθωμεν περὶ τίνος πρόκειται.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἄς ἐξετάσωμεν τὰς οἰκογενεῖας, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκει ὁ καθείς σας. Οἱ περισσότεροὶ ἐξ ὑμῶν εἶσθε παιδιὰ οἰκογενειῶν ὄχι πολὺ εὐπόρων, καὶ ὀλίγοι ἔχετε τὴν ἀνετον καὶ ἀμέριμον ζωὴν, τὴν ὁποίαν σὰς παρέχουν οἱ πλούσιοι γονεῖς σας. Τὸ πρᾶγμα δὲ αὐτὸ ἄς μὴ προσβάλλῃ τὴν φιλοτιμίαν σας, διότι σήμερον καρὰ ποτὲ τὰ τρία τέταρτα τοῦ κόσμου δὲν εὐποροῦν.

Λοιπὸν, αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς ἀπελπίσῃ; Ὅχι. Ἄπ’ ἐναντίας μάλιστα, νὰ μᾶς γεμίσῃ ὑπερηφάνειαν καὶ χαρὰν, καὶ νὰ μᾶς δίδῃ θάρρος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πολλαπλῶν ἡμῶν καθηκόντων.

Θὰ γελάσσετε, ἴσως, διότι λέγω, ὅτι ἡ πτωχεία πρέπει νὰ μᾶς δίδῃ ὑπερηφάνειαν καὶ χαρὰν καὶ θάρρος, ἀλλ’ ἴδου πῶς σκέπτομαι: Ἡ πτωχεία συνδέει τὸν ἄνθρωπον στενωτέρου μὲ τὴν ἀνάγκην, ἡ δὲ ἀνάγκη γίνεται σύμβουλος πολύτιμος καὶ εὐκρινῆς φίλος. Ἡ ἀνάγκη, ὅσα σκληρὰ καὶ ἄν ὑποτεθῇ, ὅσα καὶ ἄν γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας τὴν ἀποκαρτέρησιν καὶ τὴν ἀπαισιάν, μᾶς δεικνύει ὡς μέσον σωτήριον τὴν ἐργασίαν, ἣτις εἶναι ἡ μόνη ἀληθῆς πηγὴ τῆς εὐμερείας τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει καὶ τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἔθνων καθόλου. Λοιπὸν, ὁ ἄνθρωπος, βιαζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ζητεῖ ἐργασίαν. Ἐργαζόμενος δὲ, λησμονεῖ τὰ βάρσάν του, παρηγορεῖται, διασκεδάζει, γίνεται ὠφέλιμος εἰς τοὺς ἄλλους, μανθάνει καὶ αὐτὸς νέα ὠφέλιμα πράγματα, πλουτίζει τὸν νοῦν του, τελειοποιεῖ καὶ ἐφαρμόζει τὰς γνώσεις του· ἐρχόμενος δὲ εἰς συνάφειαν μὲ τὸν ἔξω κόσμον, σπουδάζει ἀσυναισθήτως τὴν κοινωνίαν, δηλαδὴ μανθάνει νὰ ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς, νὰ προτιμᾷ τοὺς τιμίους, νὰ μιμῆται τοὺς φιλοπόνους, νὰ μισῇ δὲ τοὺς κακοὺς, νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς αἰσχροκερδεῖς, νὰ περιφρονῇ τοὺς ὀκνηροὺς.

Ζεῦσθε, μικροὶ μου φίλοι, ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ βίου σας: Ἡ ἐργασία, καὶ μόνη ἡ ἐργασία. Ἄν μᾶς ἐδόθη ἡ ἐργασία διὰ τῶν πρωτοπλάστων ὡς κατάρα, ἡγιασθῆ ὅμως καὶ ἠβλογῆθῃ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ὅστις, ἂν καὶ Θεός, δὲν ἔπαυσεν οὐδ’ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐργαζόμενος κατὰ τὴν ἐπίγειον διαμονὴν Του. Λοιπὸν, πρόκειται περὶ ἐργασίας. Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆτε:

— Δὲν φθάνει τῶν μηνῶν ἐργασία, δὲν φθάνουν τόσοι κόποι, τὴν μελέτην καὶ διανοητικὴν καταπόνησιν; Πρέπει καὶ τώρα ἀκόμη, ποῦ θ’ ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον, νὰ ἐργασθῶμεν;

Μάλιστα. Ὅχι ὅμως ὅπως πρὶν, ἀλλὰ ὀλιγώτερον καὶ πρακτικώτερον.

Προχωροῦντες κατὰ τὰ ἔτη, μεγαλώνετε, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, καὶ βαθμηδὸν φθάνετε εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς νεότητος, τὴν ὁποίαν τόσον ὀνειροπολεῖτε. Τὸ σχολεῖον σὰς δίδει τὰς βοηθείας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ

ἐργασθῆτε καὶ θὰ προαχθῆτε, οἱ δὲ γονεῖς σας φροντίζουν μὲ κάθε τρόπον νὰ σὰς παράσχουν τὰ πρὸς συντήρησιν καὶ ζωὴν μέσα καὶ σὰς ὑποδεικνύουν τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος, διὰ τοῦ παραδείγματός των ἐργαζόμενοι. Μετὰ τὰς παύσεις, θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν ἡ ἐποχὴ τοῦ σχολεῖου, τὸ ὅποιον πρόθυμον θ’ ἀνοίξῃ τὰς θύρας του διὰ νὰ σὰς ὑποδεχθῇ. Λοιπὸν, κατὰ τὸ τρίμηνον αὐτὸ διάστημα τῶν παύσεών σας πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ ἐφοδιασθῆτε δεόντως διὰ τὰ κατόπιν. Θὰ σὰς χρειασθῶν βιβλία καὶ ἄλλα χρειώδη. Πῶς θὰ τὰ ἐξοικονομήσουν οἱ γονεῖς σας; Πρέπει σεῖς νὰ φροντίσετε δι’ αὐτά. Ἐργασθῆτε κατὰ τὸ διάστημα τῶν παύσεων καὶ μὲ τὰς οἰκονομίας σας ἀγοράσατε τὰ χρειώδη τοῦ ἐπομένου σχολικοῦ ἔτους.

— Μὰ, θὰ μοῦ πῆτε, καὶ τί ἐργασίαν νὰ κάμωμεν;

Ὅ,τι δήποτε, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἔντιμος. Μὴν ἐντρέπεσθε, διότι ἠξιώθητε νὰ μανθάνετε γράμματα, νὰ βοηθήσετε τὸν πατέρα σας, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶναι παντοπόλης ἢ κτίστης ἢ κηπουρὸς ἢ γεωργός. Κάθε ἐργασία ἔχει τὰ θελήματά της καὶ ἡ ζωὴ γίνεται πολὺ γλυκεία διὰ τῆς ἐργασίας. Οὐτε ἐννοεῖ κανεὶς τὸν καιρὸν πῶς περνᾷ· ὅταν δὲ, ἀναγινώσκων ὄρατα κατορθώματα ἢ βλέπων σπουδαῖα ἔργα, αἰσθάνεται νὰ τὸν κυριεύῃ ἡ εὐγενῆς ἐπιθυμία πρὸς ἀμίλλαν καὶ μίμησιν, ἀναφωνεῖ καὶ λέγει:

— Θεέ μου, ἄς ἀξιώθῃ κ’ ἐγὼ νὰ γίνω τοιοῦτος, ἄς κατορθώσω ν’ ἀφήσω κ’ ἐγὼ τὸ ὄνομά μου ἀθάνατον, ἄς ἠμπορέσω νὰ ὠφελήσω τὴν κοινωνίαν! Ἀλλὰ εἰς τὰ τόσα χρόνια τοῦ ἐπέρασαν, δὲν ἔκαμα τίποτε· θὰ μοῦ φθάσουν, ἀρά γε, τὰ ἐπίλοιπα ἔτη τῆς ζωῆς μου;

Πόσον εὐτυχῆς θὰ εἶμαι, ἐὰν διὰ τῶν λόγων μου κατορθώσω νὰ κεντήσω βαθεῖα τὴν ψυχὴν σας καὶ σὰς ἴδω προθύμους νὰ σπεύσετε εἰς τὸ καθήκον!

Ὅσοι εἶσθε πλουσίων παιδιὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ μετέλθετε βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα κατὰ τὸ διάστημα τῶν παύσεων, κανονίσατε τοιοῦτοτρόπως τὴν ζωὴν σας, ὥστε ν’ ἀποβῆ καρποφόρος καὶ ὠφέλιμος. Ἐξακολουθήτε νὰ σηκώνεσθε ἐνωρίς, ἂν ὄχι διὰ νὰ μελετήσετε σχολικὰ μαθήματα, ἀλλὰ διὰ ν’ ἀναπνεύετε καθαρὸν ἀέρα, νὰ γυμνάζεσθε, νὰ θαυμάζετε τὴν ὄραϊαν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἡ ὁποία καθ’ ἑκάστην παρουσιάζεται μὲ νέαν καὶ λαμπρότερον ἀκτινοβολίαν καὶ ἐν μέσῳ τῆς τῆς εὐμορφίας τῆς φύσεως, δροσιζόμενοι μὲ τὴν πρωϊνὴν αἶθρα καὶ εὐχαριστούμενοι εἰς τὰ κελιάματα τῶν πτηνῶν, ρίπτετε καὶ ἐν βλέμματι εἰς ὄραϊόν τι καὶ ψυχοφελὲς βιβλίον. Θὰ αἰσθανθῆτε τότε εὐχαρίστησιν ἀνέκφραστον, γλυκὺς παλμὸς θὰ δονῆσθῃ τὴν καρδίαν σας, καὶ μία ἀόριστος καὶ ζωηρὰ ἐπιθυμία θὰ σὰς γεννηθῇ πρὸς μάθησιν. Εἶναι ἀνεκτίμητοι καὶ πολῦτιμοι αἱ ὄραι αὐταὶ τῆς πρωϊνῆς μελέτης. Μὴν ἀφήσετε νὰ σκοριάσουν αἱ γραφίδες σας καὶ τὰ βιβλία σας νὰ τὰ σκεπάσῃ σκόνη. Μελετᾶτε, τελειοποιεῖσθε. Μὴν ἀφήσετε τὴν σχολικὴν διδασκαλίαν καὶ προσπάθειαν ἄγονον.

Πόσον ὄραϊον πρᾶγμα εἶναι νὰ εἶναι τις κοινωνωφελὲς! Γνωρίζω μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι

ἠκολούθησαν γυμνασιακὰς σπουδὰς, καὶ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἐκαλλιέργησαν διὰ τῆς μελέτης τὰς γνώσεις των, φαίνονται ἀμαθέστατοι. Ἄλλοι πάλιν, μὴ τελειώσαντες οὐτε μίαν ἀστικὴν σχολὴν, φαίνονται ὡς νὰ κατέχουν σπουδαίας γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀπέκτησαν διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ μελέτης.

Δὲν χρειάζεται εὐρεῖα μόρφωσις, διὰ νὰ ἀναδειχθῇ κανεὶς καὶ νὰ γίνῃ μέγας· χρειάζεται ἰκανότης, ἡ δὲ ἰκανότης ἀποκτᾶται διὰ τῆς θελήσεως.

Λοιπὸν, οἱ μὲν υἱοὶ τῶν πλουσίων ἐπιδοθῆτε εἰς τὴν μελέτην, οἱ δὲ ἄλλοι εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ μὴν ἀφίνετε καὶ τὸ βιβλίον. Αὐτὸ νὰ εἶναι πάντοτε, καθ’ ὄλην σας τὴν ζωὴν, ὁ εὐκρινῆς καὶ ἀχώριστος φίλος σας.

Ἐρχομαι τώρα εἰς τὰ κορίτσια.

Σεῖς, μικρά μου, τί θὰ κάμετε; Καὶ σεῖς θὰ ἐργασθῆτε. Ναί μὲν, σεῖς δὲν θ’ ἀναδειχθῆτε μεθαύριον ἔμποροι καὶ ἐπιστήμονες, ἀλλ’ ἀπὸ σὰς ἀπαιτοῦμεν κατὶ περισσότερον: νὰ γίνετε τέλειαι οἰκοκυραὶ καὶ καλαὶ σύζυγοι καὶ μητέρες. Ὁ προορισμός σας εἶναι νὰ σχηματίσετε μεθαύριον οἰκογενεῖας καὶ ν’ ἀναδείξετε τέκνα μὲ σταθερὰς ἀρχὰς καὶ ὑγιεῖς χαρακτῆρας. Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται ἡ εὐδαιμονία τῶν οἰκογενειῶν σας καὶ κατὰ τὸ παρὸν καὶ κατὰ τὸ μέλλον. Νὰ ἐπιδιώκετε τὴν πρωϊνὴν ἐξέγερσιν. Νὰ μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὸν ἥλιον νὰ σὰς χιρετᾷ, ἀλλὰ σεῖς νὰ προλαμβάνετε καὶ νὰ χαιρετίζετε τὴν ἀνατολὴν του. Σεῖς κατὰ τὸ διάστημα τῶν παύσεων ν’ ἀναλάβετε τὴν διοίκησιν τῶν οἰκογενειῶν σας, ἀνακουφίζουσαι ἀφ’ ἐνός τὰς μητέρας σας καὶ ἀσκούμεναι ἐξ ἄλλου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων τῆς οἰκοδοσποίνης. Ν’ ἀναλάβετε μὲ χαρὰν τὸ σάρωθρον καὶ μὲ προθυμίαν νὰ καθαρίζετε τὰ μαγειρικὰ σκεύη καὶ νὰ ἐπιμελήσθε εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς μαγειρικῆς. Ἡ βελόνη νὰ μὴ σὰς φαίνεται βαρεῖα, ἀλλὰ νὰ σὰς ἔλκῃ καὶ νὰ εἶναι ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὴν χεῖρά σας.

Βλέπετε ποῦ δὲν κάμνω διάκρισιν μεταξὺ σας εἰς πλουσίας καὶ πτωχάς; Ὅλαι ἔχετε τὰ ἴδια καθήκοντα καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις. Καὶ πλούσιαι καὶ πτωχαί, πρέπει ν’ ἀναδειχθῆτε οἰκοκυραὶ τέλειαι. Ἡ ἐργασία τοῦ οἴκου εἶναι πολὺ ὑψηλὴ καὶ τιμητικὴ. Ἀλλὰ καὶ τὸ βιβλίον πρέπει νὰ σὰς συντροφεύῃ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, κατὰ τὰς ἑορτάς, εἰς αὐτὸ νὰ καταφεύγετε πάντοτε. Δύνασθε δὲ, κατὰ τὸ διάστημα τῶν παύσεων, αἱ εὐρισκόμεναι ἐν ἀπορίᾳ χρηματικῇ νὰ κεντᾶτε ἢ ράπτετε καὶ μὲ τὰ ὀλίγα κέρδη καὶ τὰς οἰκονομίας σας νὰ ἐξασφαλίσετε τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν μόρφωσιν σας μέσα. Νὰ μὴ ἐπιδιώκετε τὴν καλλονὴν τοῦ σώματος, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς τὴν καλλονὴν, ἣτις, ἀντανακλῶσα εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καθιστᾷ θελκτικὸν καὶ τὸ πλέον δύσμορφον πρόσωπον. Νὰ προσπαθήσετε νὰ στηρίζετε ἐπάνω εἰς τὰς ὑγιεῖς βάσεις τῆς διδασκαλίας ὄραϊον τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀρετῶν σας καὶ ν’ ἀναδειχθῆτε τοιαῦται, ὁποίας σὰς περιμένει ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 230)

20. — Δύσις.

Εἶχον περάσει ἀπὸ τότε μερικά χρόνια.

Ἐνα ὥρατο καλοκαιρινὸ βράδυ εἶδιδετο μία ἀγροτική ἐορτή, χορὸς καὶ συναυλία εἰς μίαν πολὺ εὐμορφη ἑπαυλιν τῆς οἰκογενείας Λαφίτ.

Ἡ συναυλία αὐτὴ εἶδιδετο ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τῆς οἰκοδομοποιήσεως, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος κατεῖχε σπουδαίαν θέσιν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

Δι' αὐτὸ εἶχον στείλει πολλὰ προσκλητήρια, τόσον εἰς τοὺς ναυτικούς κατοίκους, ὡς καὶ εἰς ἐκείνους, ποὺ παρεθέρριζαν.

Ἡ Καίτη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐρίσκετο εἰς τὴν πρώτην τῆς νεότητά, εἶχε γίνῃ μία κομψὴ δεσποινίς· προσεκλήθη, λοιπόν, καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐορτὴν μαζί με τοὺς γονεῖς τῆς.

Ἄν καὶ ἡ Καίτη ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν, μ' ἔλα ταῦτα ἡ κόρη αὐτῆ δὲν ἐσύχναζε πολὺ εἰς τὰς κοινωνικὰς ἐορτὰς καὶ συγκεντρώσεις, διότι ἡγάπα νὰ ζῇ βίον περιορισμένον, ἀφοῦ εἰς τὴν περιορισμένην ζωὴν εὕρισκε, καθὼς ἔλαγε καὶ ἡ μητέρα τῆς, τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ νεαρὰ κόρη εἶχε θεραπευθῆ ἀπὸ τὰ κακὰ αἰσθημάτων τῆς, τὰ ὁποῖα παρ' ὀλίγον νὰ καταστρέψουν τὴν εὐτυχίαν τῆς, διότι θὰ ἐξηλητηρίαζαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς.

Ἡ Καίτη εἶχε ζήσει ἡσυχὰ καὶ φαιδρὰ μετὰ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα τῆς καὶ τὴν καλὴν ὑπηρετρίαν των Μαριγώ, ἡ ὁποία ἦτο ἀρκετὰ φλύαρος, ἀλλ' ἡ ὁποία ἔμοιγε ἀγαποῦσε τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάζετο.

Ναί, εἶχε ζήσει εὐτυχῆς, διότι ἐπὶ τέλους κατώρθωνε νὰ μένη εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν μετρίαν θέσιν των, ἡ ὁποία τώρα τοῦς ἦρχει. Ἦτο εὐτυχῆς, διότι, ἀντὶ νὰ ζῇ καὶ νὰ παρατηρῇ δεξιά καὶ ἀριστερά, διὰ νὰ βλέπῃ τὸ τί οἱ ἄλλοι ἔχουν καὶ τί εἴλειπεν ἀπὸ αὐτῆν, ἔκαμνε κατὶ καλλίτερον, συνέκρινε τὴν κατάστασίν τῆς μετὰ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δυστοχεστεροὶ καὶ ἀπ' αὐτὸ ἡ κόρη ἔμενεν ἰκανοποιημένη.

Αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον καὶ τὸ ἀσφαλέςτερον μέσον νὰ εἶναι κάποιος εὐτυχῆς καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, διότι μάθετε, καλαὶ μου φίλοι, διὰ τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν εἶναι ἔργον ἰδικόν μας, ἡ ψυχὴ μας τὴν δημιουργεῖ.

Ἡ Καίτη, λοιπόν, ἦτο πραγματικῶς εὐτυχῆς ἀπὸ τὸν καιρὸν, ποὺ ἔπαυσε νὰ εἶναι ἐγωίστρια καὶ ματαιόδοχος. Εἶχε γίνῃ μάλιστα ἔλας διόλου τὸ ἐναντίον· ἦτο διὰ τὸν καθένα γλυκεῖα, προσηγῆς, περιποιητικὴ.

Ὁ Θεὸς δὲν τῆς εἶχε δώσει μίαν τελείαν ὀφειδύτητα, ἀλλ' ἡ Καίτη εἶχε φυσιογνωμίαν εὐχάριστον καὶ ἑλκυστικὴν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἀντανάκλασις τῶν καλῶν διαθέσεων, τὰς ὁποίας ἀπέκτησεν.

Ἦτο φυσιογνωμία συμπαθητικὴ, καὶ ἐξάπαντος δὲν θὰ ἦτο τσαυτῆ, ἀν διατηροῦσεν

εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἔλα τὰ κακὰ αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τὴν ἐτάραττον κατὰ τὴν μικρὰν τῆς ἡλικίαν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καθὼς βλέπετε, καλαὶ μου φίλοι, ὑπάρχει πάντοτε ὀφειδύτητα, εἴταν κάποιος κάνει τὸ καλόν. Ἡ Καίτη εἶχε δοκιμάσει ἰκανοποίησιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπαυσε νὰ ζηλοτυπῇ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἀκόμη, χάρις εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἡ κόρη ἐγίνεν ἡ χαρὰ, ἡ τέρψις καὶ ἡ παρηγορία τῶν συγγενῶν τῆς. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπέκτησε τὴν συμπάθειαν διὰ τὰ λαμπρὰ τῆς ἐκεῖνα προτερήματα.

Ὅταν ἡ Καίτη ἔλαβε τὴν πρόσκλησιν τῆς ἐορτῆς, ἐχάρη πολὺ καὶ ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ. Δι' αὐτὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἴταν ἐπέρασε τὰς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ νεαρὰ κόρη ἦτο κατακόκκινη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ ὠραιότερα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Καὶ ἔμοιγε σὰς βεβαίω, διὰ τὴν Καίτη, εἴταν εἶδε τοσοῦτος καὶ τόσας προσκεκλημένας μετ' εὐμορφῆς καὶ κομψῆς φορεσιῆς, δὲν ἐσκέφθη οὔτε μίαν στιγμὴν νὰ συγκρίνῃ τὴν περιβολὴν τῆς μετὰ ἐκείνας. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐλυπήθη διόλου.

Καὶ ἔμοιγε ἡ Καίτη ἐφόρεσε μόνον ἀπλήν ἐνδυμασίαν ἀπὸ ἀνοικτοῦ χρώματος μουσελίνας καὶ ὡς μόνον στολισμὰ τῆς εἶχε μίαν μικρὰν ἀνοδοδέσμηγν ἀπὸ φυσικὰ λουλούδια. Ἀλλὰ, σὰς ἐπαναλαμβάνω, διὰ τὸ μέτριον αὐτὸ κόσμημα ἐφάνη πειὸ ἀρμονικόν, πειὸ εὐμορφο καὶ θελκτικόν ἀπὸ τὰ τόσα ἄλλα πολυτελεῖα στολισμὰ.

Ὅταν ἡ Καίτη καὶ οἱ γονεῖς τῆς παρουσιάσθησαν εἰς τὴν οἰκοδομοποιαν, ποὺ ἐώρταζεν, αὐτῆ ἐμετρίασε μετὰ συμπάθειαν πρὸς τὴν νεαρὰν κόρη καὶ ὑπέδειξεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα τῆς νὰ καθίσουν κοντὰ τῆς.

Ὅσον διὰ τὸν πατέρα τῆς Καίτης, αὐτὸς ἀνεμίχθη μετὰ ἄλλους ἐπισκέπτας καὶ ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν.

— Ἡ συναυλία μας, ἤρχισε νὰ λέγῃ ἡ οἰκοδομοποιαν εἰς τὴν Καίτην, ἤρχισε κάπως, ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆτε, δὲν πιστεύω νὰ περιμένωμεν πολὺ ἀκόμη. Θὰ ἀρχίσῃ ἡ συναυλία μας μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς δυσκόλου ἔργου εἰς τὸ πιάνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαιζαν ὀκτὼ χέρια ἐπὶ δύο πιάνων· τὸ ἔργον αὐτὸ θὰ τὸ ἐκτελέσουν αἱ ἀνεψιᾶί μου μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς νεαρᾶς των διδασκαλίσσης, ἡ ὁποία δὲν μὰς ἦλθεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν. Θὰ περιμένωμεν ἔμοιγε ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη, πιθανόν νὰ καθυστέρησεν τὸ τραῖνον. Ἀλλὰ μὴ φοβείσθε, διὰ τὴν ἀργοπορίαν αὐτὴν θὰ ἀποζημιωθῆτε τελείως· ἡ ἐπιτυχία τῆς συναυλίας εἶναι ἐξησφαλισμένη, δὲν ζεῦρετε τί μεγάλῃς ἀξίας καλλιτέχνι; εἶναι ἡ διδασκαλίσα τοῦ πιάνου τῶν ἀνεψιῶν μου καὶ, μ' ἔλα ταῦτα, εἶναι μικρὰ ἀκόμη, νεαροτάτη, καὶ ἔχει πολὺ μέλλον! ὀνομάζεται δεσποινίς Εἰρήνη . . .

— Δεσποινίς Εἰρήνη; ἐπανελάθεν ἡ Καίτη ἐκπληκτικῶς.

— Μάλιστα, ἔχετε σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν· αὐτὴ ἦτο κόρη πλουσίου τραπεζίτου, ὁ ὁποῖος ἔμοιγε κατόπιν ἐπτώχυνε καὶ ἀπέθανεν.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙΕΙΩ

Η ΥΑΛΟΣ

Τὸ παρελθόν — τὸ παρὸν — καὶ τὸ μέλλον τῆς.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 228 καὶ τέλος)

Ἐκαὶ πλέον μυστικὰ κατασκευάζοντο τὰ περιφημότερα ἐξ ὕαλου κομφοτεχνήματα καὶ, πρὸ παντός, οἱ θαυμάσιοι καθρέπται τῆς Βενετίας, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποιοῦντο ὑπὸ ἡγεμόνων καὶ ἄλλων πλουσιωτάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τοιοῦτος θαυμαζόμενος καθρέπτης τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων, ἡγεμονίδος τῆς Γαλλίας, σώζεται μέχρι σήμερον καὶ εἶναι θαῦμα τέχνης καὶ λεπτότητος.

Φοῖνικες, Βυζαντινοὶ καὶ Βενετοὶ ἐκράτουν μυστικὴν τὴν τέχνην τῆς ὑαλοποιίας, ἡ ὁποία εἰς τὸν ἀπλοῦν κόσμον παρουσιάζετο εἰς κἄτι μυθώδες. Τὰ ἐξ ὕαλων ἀντικείμενα ἦσαν ἀκριβώτατα, καὶ μόνον οἱ πολὺ πλούσιοι καὶ οἱ ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἀγοράσουν. Ἡ τέχνη τῆς ὑαλοποιίας μεταδίδεται ὡς κληρονομικὸν δικαίωμα, πάντοτε μυστικόν, ἀπὸ συγγενῆ εἰς συγγενῆ, οἱ δὲ ὑαλοποιοὶ τὴν ἐκτίμησιν εἶχαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μεγάλης ἀκμῆς τῆς Βενετίας, ὥστε ἔφερον τίτλον εὐγενείας καὶ εἶχον δικαίωμα ἐλεύθερα νὰ συναναστρέφονται μετὰ τὴν ἀριστοκρατικὴν τῆς Βενετίας κοινωνίαν.

— Ἐργαστήριον ὑαλοποιίας.

Καὶ τώρα ἔλθετε νὰ σὰς ὀδηγήσωμεν εἰς ἓν ἐργαστήριον ὑαλοποιίας. Θερμοῦς ἀνυπόφορος, ἀσφυκτικὴ. Λέβητες εἰς ἔλα τὰ μέρη, εἰς πολὺ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν περιέχουν τὴν πρώτην ρευστὴν ὕλην. Οἱ ἐργάται ἡμίγυμοι πηγαινοέρχονται καὶ φαίνονται ὡς φαντάσματα εἰς τὴν ἀνταύγειαν τοῦ πυρὸς τῶν θερμαινομένων κλιβάνων. Μετ' ὀλίγον ἀνοίγεται οὗτος. Τότε ὁ ἐργάτης, κρατῶν σιδηροῦν σφληνα, βυθίζει αὐτὸν εἰς τὴν ρευστὴν ὕλην καὶ λαμβάνει ὅσον θέλει ἐξ αὐτῆς. Φυσῶ ἀμέσως πολὺ δυνατὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀκραν τοῦ σφληνος, ποὺ κρατεῖ, καὶ ἡ ρευστὴ ὕλη φουσκώνει. Ἀμέσως αὐτὴ τίθεται εἰς διαφόρους τύπους καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ ὑαλίνου σκεύους, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ κατασκευάσῃ ὁ ὑαλοποιός. Ἐννοεῖται, διὰ διαφόρων εἰδῶν ἄλλα μηχανήματα καὶ τύποι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀναριθμητῶν εἰδῶν τῶν ὑαλίνων σκευῶν καὶ κομφοτεχνημάτων.

Τὸ φῶσμα αὐτὸ τῶν ἐργατῶν ἦτο πολὺ κοπιώδες καὶ ἐσπείριζε πολὺ εἰς τὴν υγείαν τῶν ἐργατῶν, ἀν καὶ οὗτοι ἐληθρόνοντο πολὺ ἀκριβὰ διὰ τοῦτο. Ἀλλὰ ἡ ἐργασία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ γρήγορα ἢ μᾶλλον ἀδιάκοπα, διότι οἱ ἐργάται ἐκουράζοντο καὶ ἐχρειάζοντο πολλὸς ἡμέρας νὰ ἀναπαυθῶσιν. Ἐνεκα τοῦτου ἐφημεροῦσθησαν μηχανικὰ φουσητήρια μετὰ περισπόμενον ἀέρα, τὰ ὁποῖα ἀκούραστα τελειότερον ἀναπληρῶνον τὴν ἐργασίαν πολλῶν φουσητήρων ἐργατῶν. Ἐφευρέτης τοῦ μηχανικοῦ φουσητήριου εἶναι ὁ Λέων Ἀμπερ, ἀνευ δὲ αὐτοῦ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ κατασκευασθῇ ἡ μεγάλη σφαῖρα τῆς Ἐκθέσεως τῶν Παρισίων, περὶ τῆς ὁποίας ἐμιλήσαμεν προηγουμένως, διότι ποτὲ πνεύματος ἀνθρώπινου δὲν θὰ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ φουσκώσουν παρόμοιον ὄγκον.

— Άλλοτε και νυν.

Παρατηρήθη, ότι από την στιγμήν, που εφημερόσθησαν τα μηχανικά φουσητήρια, ή εργασία έγινε όχι μόνον εύκολωτέρα, αλλά και άπλουστέρα· επειδή δὲ ἐχρειάζοντο πλέον και ὀλιγωτέρους εργατάς, ἐξέπεσε κατά πολὺ ή ἀρχική ἀκρίβεια τῆς ὕαλου. Σήμερον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκτός ἄλλων εἰδῶν ὕαλουργίας, κατασκευάζονται κατ' ἔτος και 350 ἑκατομμ. διαφόρων φιαλῶν διὰ κρασιά, φάρμακα και μεταλλικά νερά. Ὑπάρχουν σήμερον λέβητες, οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνουν ὕαλον εἰς ρευστήν κατάστασιν εἰς ποσότητα 400 χιλ. χιλιογραμμῶν. Αὐτήν, λοιπόν, τὴν ἀπέραντον καυστικήν θάλασσαν δὲν ἦτο δυνατόν, εὐκόλον μέσον, ἀνθρώπινοι πνεύμονες νὰ τὴν φουσκώσουν εἰς διάφορα εἶδη ὕαλοτεχνίας. Οἱ καλλίτεροι καθρέπται κατασκευάζονται εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν και εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσετε πόσον ἐξέπεσεν ή τιμὴ αὐτῶν μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διαφόρων σχετικῶν μηχανῶν, ἀρκεῖ νὰ μάθετε, ὅτι καθρέπται, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ 1800 ἐπωλοῦντο ἀντὶ 150 λιρῶν, σήμερον, τελειότεροι, πωλοῦνται μόνον 2-3 λίρας. Τοὺς περισσοτέρους καθρέπταις κατασκευάζει ή Ἀγγλία (1-2 ἑκατομμ. τετραγ. μέτρα ἑτησίως).

— Αἰῶν ὕαλου.

Ποικιλία ἄλλη μηχανημάτων δίδει τὰ διάφορα ἀρμονικά πελεκήματα τῶν κρυσταλλίνων ὕαλουργημάτων, τὰ ὁποῖα καμαρώνομεν εἰς τὰς οἰκίας μας. Ἡ ὄλοῦν συντελούμενη ἀλλοποίησις τῆς ὕαλουργίας, ἐγέννησε τὸ συμπέρασμα εἰς μερικοὺς νὰ ὑποθέσωσιν, ὅτι δὲν θὰ ἀργήσῃ ή ἐποχή, κατά τὴν ὁποίαν ὁ ἀνθρώπος θὰ κατοική και εἰς ὕαλινα οἰκοδομήματα. Φαντάζεσθε, μικροὶ μου φίλοι, πόση ὠραία και μυθική σχεδὸν θὰ ἦτο ή κατοικία σας αὐτή; Καὶ διατί όχι; ὅπως ὑπῆρξεν ἐποχή σιδήρου, αἰμοῦ, χάλυβος, καθόλου παράδοξον νὰ ἔχωμεν και αἰῶνα ἑκακρατήσεως τῆς ὕαλου. Ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιμέλεια, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, τὰ πάντα νικᾷ και ὑποτάσσει εἰς τὴν θέλησίν της.

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Οἱ κάμποι τώρα πρασινίσαν,
πουλάκια ψάλλουν στὰ κλαδιά,
τ' ἀηδόνια πάλιν ἀρχισῶσαν,
κίτσουν τὴ νέα τους φωλιά.

Ἡ ρεμματιά γλυκὰ βοῖζει,
σβνέται τὸ κύμα, λιγοθυμᾷ,
γιὰ μιὰ στιγμή τὸ ὄβλιο ἀφρίζει
και ὕστερα πάλιν ξεψυχᾷ.

Πηδοῦν τ' ἀρνάκια στὸ λιβάδι,
φλογέρα παίζει ὁ βοσκός,
στὴν βρύσι φέρνει τὸ κοπάδι,
σφυρίζοντας οὐράνιο σκοπὸ.

Τὸ φεγγαράκι τώρα βγαίνει,
γλυκὰ προβάλλ' ἀπ' τὸ βουνό,
νὰ το ποῦ τρέχει και ἀναβαίνει
πάνω ψηλά στὸν οὐρανό.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΥ

Τὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς διηγηθῶ, νὰ τὸ ἀναγνώσετε μετὰ προσοχῆς, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, διότι θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολὺ.

Ἦτο Κυριακή. Ὁ υἱὸς ἐνὸς πλουσίου ἐπαυλίτου, Ἀδόλφος ὀνομαζόμενος και ἄγων τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, διέβαινε ἀπὸ τὴν μεγάλην ὁδόν. Χονδρὸς και παχύς, φορῶν καλά ἐνδύματα, περιεπάτει βραδέως, παίζων μὲ στίλβον ἀργυροῦν ὠρολόγιον.

Ὁ παλαιὸς του φίλος, Ἀνδρέας ὀνομαζόμενος, τοῦ ὁποῖου αἱ αἴγες ἔβοσκον ἐκεῖ κατά μήκος τοῦ φράκτου, τῷ εἶπεν εὐγενῶς :
— Καλημέρα.

Ἄλλ' ὁ ὑπερήφανος, περιφρονῶν τὴν βλοῦζαν και τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀνδρέου, ἐπέρασε χωρὶς νὰ τὸν ἀπαντήσῃ. Μετὰ παρέλευσιν δεκαπέντε λεπτῶν, ὁ Ἀνδρέας τὸν εἶδε νὰ τρέχῃ πλησίον του. Ὁ Ἀδόλφος ἦτο ὠχρὸς και μὴ εἰσέρων τί νὰ κάμῃ.

— Ἀνδρέα, ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, ἔχασα τὸ ὠρολόγιόν μου· τὸ δίχως ἄλλο εἰς τὸ λιβάδι ἐκεῖ κάτω. Σὲ παρακαλῶ, βοήθησόν με νὰ τὸ ἀνεῦρω.

— Προηγουμένως δὲν μοὶ ἀπήντησας, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας· τώρα ποῦ ἔχεις τὴν ἀνάγκην μου, εἶμαι ὁ ἀγαπητός σου Ἀνδρέας. Ἀλλὰ δὲν σὲ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν· ἄς εὕρωμεν τὸ ὠρολόγιόν σου.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχεν ἕνα ποιμενικὸν κύνα. — Λουλοῦ, ἐφώνησε, Λουλοῦ, εἶλα ἐδῶ.

Ὁ Ἀνδρέας διέταξε τὸν κύνα νὰ ὀσφρανθῇ τὸ θυλάκιον και τὰ ἐνδύματα τοῦ παχέος παιδίου· τῷ εἶχε δώσει νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι αὐτὸς τελευταίως εἶχε χάσει κάτι τι. Ὑστερον μὲ φωνὴν ἐπιτακτικὴν

— Εὔρε, τῷ ἐφώνησεν, εὔρέ το, Λουλοῦ. Καὶ τῆς εἶδειξεν διὰ τοῦ δακτύλου του τὸ πράσινο λιβάδι.

Ἡ Λουλοῦ ἔφυγε τρέχουσα μὲ ὕψος ἀπὸ σχολημένον. Μετὰ δύο λεπτά ἐπανήρξατο μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, κρατοῦσα μεταξὺ τῶν ὀδόντων της τὸ λευκὸν ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπανεύρει και τοῦ ὁποῖου ἦ ἄλλυσις ἐκρέματο.

Ὁ Ἀδόλφος, βιαζόμενος νὰ ἔχῃ τὸ ὠρολόγιόν του, ἠθέλησε νὰ τὸ ἐπανακτήσῃ πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὸν σκύλον. Ἄλλ' ἡ Λουλοῦ ἐθύμωσε, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα της, και δὲν ἔδωκε τὸ ὠρολόγιον, παρά εἰς τὸν νσαρόν του κύριον. Ὁ χονδρὸς Ἀδόλφος, πολὺ εὐτυχῆς, ἐθώπευσε τὴν Λουλοῦ.

Ἐπειδή, παρὰ τὰ ἐλαττώματά του, ἦτο ἀγαθῆς φύσεως, ἔπαυσε νὰ εἶναι ὑπερήφανος, ἐζήτησεν εὐγενῶς συγγνώμην παρὰ τοῦ φίλου του, ἐθώπευσε και τελευταίαν φορὰν τὴν Λουλοῦ, καθὼς και τὰ αἰγίδια, και ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του πολὺ σκεπτικός.

Ἀπὸ τοῦδε δὲν ἐντρέπεται νὰ χαιρετᾷ τοὺς μικροὺς βοσκούς, τοὺς ὁποῖους συνήντα καθ' ὁδόν.

Ἡ εὐγένεια τοῦ πτωχοῦ ἀναγκάζει νὰ τὸν βλέπουν μὲ εὐχαρίστησιν, και ὅταν ἀκόμη φέρῃ ράκη.

Ἡ εὐγένεια τοῦ πλουσίου τὸν στολίζει καλλίτερον και ἀπὸ τὰ καλλίτερά του ἐνδύματα.

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΚΑΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σκυμμένος κάτω ἀπὸ ἕνα βαρὺ φορτιὸ ὁ γέρο-Σίμος, ἕνας πτωχὸς ψαράς, γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ δάσος. Ἄν και τὰ χρόνια του ἦσαν περασμένα, πῆγε ὅμως μ' ἐκεῖνο τὸν κακὸ καιρὸ νὰ βρῇ λίγα ξύλα γιὰ τὴν πτωχὴ οἰκογένειά του.

Περπατοῦσε σιγά-σιγά· φοβούνταν μὴ γλυστρήσῃ και πέσῃ ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ χιόνι. Πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Θωμᾶ τοῦ κυνηγοῦ και, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ περάσῃ τὸ γιοφῦρι, γιὰ νὰ πάῃ στὴν καλύβα του, ποῦ ἦταν στ' ἀντικρυνὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, βλέπει τὸν Θωμᾶ νὰ βγαίνη ἔξω και νὰ τοῦ φωνάξῃ:

— Στάσου, γέρο! ἀπὸ ποῦ τὰ πήρες τὰ ξύλα; αὐτὰ εἶναι ἰδικά μου, τ' ἀκλεψες.

— Δὲν εἶμαι κλέφτης, Θωμᾶ, τοῦ λέγει ὁ γέρο-Σίμος τρέμων.

— Ψέμματα λὲς ἀκόμα! αὐτὰ τὰ ξύλα ἐγὼ χθὲς τ' ἀκοῦσα· δὸς' τα μου πίσω.

Και τὴν ἴδια στιγμή παίρνει τὸ δέμα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ γέρου.

Ὑστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες ὁ καιρὸς καλοσύνεψε λίγο και τὸ γιοφῦρι κινδύνευσε νὰ πέσῃ, γιὰ τὸ ρέμμα τοῦ ποταμοῦ ἦταν πολὺ μεγάλο.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ γυιὸς τοῦ κυνηγοῦ Πέτρος γυρνοῦσε ἀπ' τὸ σχολεῖο και ἠθέλε νὰ περάσῃ τὸ γιοφῦρι γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του.

Ὁ γέρο-Σίμος καθοῦνταν ἐκεῖ κοντὰ και πάστρευε τὴν βάρκα του· ἅμα εἶδε τὸν Πέτρο, ποῦ ἠθέλε νὰ περάσῃ, τοῦ φωνάξῃ:

— Στάσου, παιδί μου, ν' ἄρθω νὰ σὲ πάρω μὲ τὴν βάρκα· στάσου, γιὰ τὸ γιοφῦρι μόλις και βαστάει.

Ὁ γυιὸς ὅμως τοῦ κυνηγοῦ δὲν ἄκουσε, ἀνέβηκε τὸ γιοφῦρι και μόλις ἔκαμε δύο βήματα ἀπάνω, « ἄ! » πρόφθασε νὰ φωνάξῃ και παρασύρθηκε ἀπ' τὸ ρέμμα μαζί μὲ τὸ γιοφῦρι.

Ὁ γέρο-Σίμος, ἅμα ἄκουσε τὴν φωνή, εὐθύς μπαίνει μὲς' εἰς τὴν βάρκα του και μὲ μιὰ κουπιὰ προφθαίνει τὸ παιδί, τ' ἀρπάζει ἀπ' τὰ ροῦχα, τὸ βγάξει ἔξω και τὸ πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ ἐχθροῦ του.

Ἴδου τί θὰ πῇ ἐκδίκησις καλοῦ ἀνθρώπου!

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΚΟΚΙΑΝΟΣ

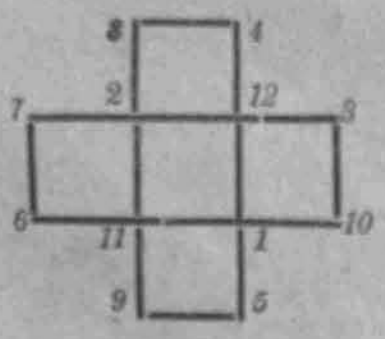

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΑ'

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

- 151.—Αινίγματος : Κλαίω, Κλέω, ὄν.
- 152.—'Αεροστοιχίδος :
Φ ρ α γ κ φ ο ύ ρ τ η
Ω δ ν
Λ ύ ρ α
Ο ρ μ ο ύ ζ ι ο ς
Σ ε ν ε γ ά λ η ς
- 153.—Γραμματογράφον : Κόπρος—Κύπρος.
- 154.—Τριγώνον :
Δ Ω Ρ Ι Σ
Ω Ν Ι Α
Ρ Ι Σ
Ι Α
Σ
- 155.—'Ερωτήσεως : F ρ ο ι = Εὐφροσύνη.
- 156.—Καρμινικοῦ : Κα·ταί·κα.
- 157.—Προβλήματος :
9 | 7 | 3 | 9 | 7 | 5 | 1 ξενοδόχος = 41.
- 158.—Στοιχειογράφον : Ρόδος—ῥόδος.
- 159.—Γεωγραφικῆς ἐρωτήσεως : Πόρος—δρος.
- 160.—Παραδόξον : ἡ βελόνη.
- 161.—Αινίγματος : Π λ φ = πλάφι.
- 162.—'Αντιθέτων : Νέος, ἔρχομαι, εἶδιον, ὄμορ, ἴκη (Νέων).
- 163.—Τριγώνον :
Δ Ι Δ Κ Ο Σ
Ι Ω Ν Α Σ
Α Ν Τ Ι
Κ Α Ι
Ο Σ
Ε

- 164.—Γρίφον : Ζημίαν οἰκοῦ μᾶλλον ἢ κέρδος οἰχορὸν.
- 165.—'Αναγραμματισμοῦ : 'Ηρα—ἄηρ.
- 166.—Συλλαβογράφον : Φ ἄλλη = φιάλη.
- 167.—Στανερῶ :

- 168.—Μωσαϊκοῦ : 'Αἴρ.
- 169.—Λεξιγράφον : Κιβώτιον—ὀτίον.
- 170.—Παραδόξον : Σκύρος.
- 171.—Αινίγματος : Κορφή—κορφήνα.
- 172.—Στοιχειογράφον : Ζ θις = ζέθος.
- 173.—Μίτον τῆς 'Αριόλης : οἱ μὲν ἤθοναί θνηταί, οἱ δὲ ἀρταί ἀθάνατοι.
- 174.—Γρίφον : Μὴ ἀρίτης τίσις ἤμιταλς.

- 175.—Πυραμίδος :
X
Δ Ι Ξ
Σ Α Λ Ο Σ
Π Υ Λ Ω Ρ Ο Σ
Ν Ι Κ Α Ν Δ Ρ Ο Σ
- 176.—'Αναγραμματισμοῦ : Χαλκίς—χαλκός.
- 177.—Παιγνίου :
Κ Δ Ο Κ Ι Α
Καπα δ ο κ ι α
- 178.—Μωσαϊκοῦ :
Σ τ ο κ χ ό λ μ η
Κ λ ή μ η ς
σ χ ο λ ή
Μ ἦ λ ο ς
Χ η λ ή
χ ο λ ή
σ ό λ
ε ό
- 179.—Κύβων :
Ν Α Ξ Ο Σ
Ι Υ
Ο Β Α Ρ Ν Α
Β Ρ Ι Ι
Η Μ Ε Ρ Α Μ
Μ Ο
Η Α Ι Ο Σ
- 180.—'Ερωτήσεως : Ψ ε Κως = ψιττακός.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Α' κατάλογος διανομῆς.

Εἰς Παρθεναγωγεῖον Γαλατῶν . . .	Λίραι	4.50
• 'Αρρεναγωγεῖον Ταταρῶν . . .	•	4.50
• Παρθεναγωγεῖον Ταταρῶν . . .	•	4.50
• 'Αρρεναγωγεῖον Μοσρῶν . . .	•	2.—
• μαθητὴν ἀνωτέρας σχολῆς . . .	•	2.—
• γυμνασίου . . .	•	1.50
• μαθητρίαν ἀνωτέρου παρθεναγ. . .	•	52
	Λίραι	19.52
'Εκ τοῦ Γ' καταλόγου . . .	•	96.75
Ἦτοι ὅλον τὸ εἰσπραχθέν ποσὸν .	Λίραι	116.27

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἐάν καὶ ἐκλείσιν πρό πολλοῦ οἱ κατάλογοι τῶν εἰσπράξεων διὰ τὸ «Πάσχα τῶν πτωχῶν παιδιῶν», τὸ δὲ ποσὸν αὐτὸ τὸ εἰσπραχθέν διανεμήθη, ἐν τούτοις οἱ φιλόανθρωποι ἀναγνώσταί μας, τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιὰ, εἰς ἀφίτητον εὐκαρίαν νὰ μὴ μᾶς στείλουν ἔτι τῶν πτωχῶν τῶν ὀδολόν των.

Ἐστέρου, διὸ ἀπορα παιδιὰ πάντοτε ὑπάρχουν καὶ οἱ, ὅσοιδήποτε κατὰ καὶ ἂν ἐλθῶσιν, πάντοτε θὰ ὑπάρχουν δεῖσι τῆς ἐλακῆς βοηθείας καὶ ὑποστηρίξεως. Δι' αὐτὸ μᾶζι μὲ τὰς λέσεις των οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσταί δὲν παραλείπουσιν νὰ μᾶς στείλουν καὶ κατὰ Διορθομένην, ὅτι δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἀρηθῶμεν τὴν στυγερὴν των ἐκείνην δι' οὗτὸ ἀνοίγομεν κατάλογον εἰσπράξεων, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δημοσιευθῶσιν ὅλα τὰ ἀποσταλλόμενα ποσά.

Α' κατάλογος ἀποστολῶν.

Μηνῆς 'Αφρονίδης	Γρ.	5.—
'Ιωάνν. 'Ελληνιάδης	•	5.—
Μέγας πολίτης	•	2.50
Βασιλεὺς τῶν ζῶων	•	2.50
Νικ Βίντερ	•	1.—
'Ιωάννης 'Αναστασιᾶδης καὶ Εὐάγγελος Δημητριάδης	•	1.—
	Γρ.	17.—

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΖ'

Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ διαγωνισμὸς αὗτος περιλαμβάνει τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων 241—270, αἰτινες δὲ δημοσιευθῶσιν εἰς τὰ φύλλα 30—39].

241.— Αἴνιγμα.

Εἰς τὸν χάρτην μὲ εὐρύσκεϊς κάπας παραμορφωμένην ἴαν δρασ ἐρευνήσης εἰς αὐτὸν πάλιν τὸν χάρτην, βλέπεϊς με ἐκισταμένην.
(Ἄσ. Νίνα 'Ιωάννη Καρυκάση).

242.— Ἀσθή.

Ἐπιζώντιος Ρωμαῖος βασιλεὺς, καθέως κύριον ὄνομα, διαγωνίως βασιλεὺς βασιλόπαις.
(Ἄσ. 'Ισίδ. Χρ. Τζάλλας).

243.— Λεξιγράφον.

Μ' ἓνα γράμμα εἰς τὴν μέσην δὲν σκεπάζω πρὸς τὸν κόσμον, κράτους γένου κ' ἐλευθέρου ὀνομάζομαι πολίτης.
(Ἄσ. Μολοσσός).

244.— Γνωμικόν.

Γ	Σ	Ο	Δ	Α	Κ
Ν	Η	Κ	Λ	Ι	Σ
Μ	Ο	Ρ	Ω	Λ	Δ
Ο	Ε	Σ	Α	Π	Α

Νὰ ἀναγινωθῆ καὶ εἴναι τρόπος ἀναγνώσκεται.

(Ἄσ. 'Ιωάννης Α. 'Ελληνιάδης).

245.— Σύνθετα.

'Αρχαῖος πρίγκιψ, μὲ γινωσκός, ἀποτελεῖ τὸ πρῶτόν μου, γράμμα τὸ δευτέρον μου, διφθόγγος εἶναι τὸ τρίτον μου ἄσος τὸ σύνολόν μου.
(Ἄσ. Ναύτης τοῦ Αἰγαίου).

246.— Ἔμβρα.

Α' κῆδος Ἐπιζώντιος χρονικὸν διάστημα, νῆσος καθέως : οὐράνιον σῶμα, τροφή.
Β' κῆδος Ἐπιζώντιος : προῖόν, πόλις καθέως : γῆρα τῆς Ἀσίας, νῆσος.
(Ἄσ. Β. Γ. Ρέμιος).

247.— Στοιχειογράφον.

Μὲ ἀρχαῖον ἄβηρον γράμμα γαλλικὸν ἴαν ἐνέσσης, λίθον τινὸς πολέτημον εἶδος θὰ φανερώσης.
(Ἄσ. Γοργός Δελφίν).

248.— Γεωγραφικῆς ἐρώτησεως.

— Ποῖος ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον γράμμα του, μεταβάλλεται εἰς βασιλείαν.
(Ἄσ. Μ. Γ. 'Αφρονίδης).

249.— Μαθηματικὸν σῆμα.

— Πᾶς δέξασαι νὰ ἀποδείξῃς, ὅτι ἐν ποτήριον κενόν ἴσεται μὲ ἐν ποτήριον πλήρες ;
(Ἄσ. Ἄθαν. Σκ. Καρασταμάτης).

250.— Περιέργον.

— Πότε τὸ ἄλλας γίνεται ἀδιάλειπτον εἰς τὸ ἕδω ;
(Ἄσ. Ζεῦξ).

